

[Kommunikationsministeren]

Telestyrelsen behandler de klager over service 900-tjenester, som vedrører bekendtgørelsens vilkår for udbudet og kategoriseringen af tjenesterne. Der er i den forbindelse nedsat et uafhængigt nævn til at rådgive Telestyrelsen, idet klager over en tjenestes indhold i forhold til dens kategori f.eks. kan indebære stillingtagen til, hvad der findes uegnet for børn under 16 år. Vurderinger af denne art kan betinge en særlig sagkundskab, som ikke normalt findes i det almindelige administrative system. Det anses imidlertid for hensigtsmæssigt at tillægge dette nævn, der besidder den fornødne sagkundskab, kompetence til selvstændigt at træffe afgørelse i sådanne sager.

Hensigten med dette lovforslag er først og fremmest at give det rådgivende service 900-nævn kompetence til at træffe den endelige administrative afgørelse i de klagesager, som det hidtil kun har kunnet rådgive om.

Hermed indføres en administrativ ordning svarende til den, der gælder f.eks. for Radio- og TV-Reklamenævnet og Udvalget vedrørende Lokal Radio og TV.

Herudover vil lovforslaget tilvejebringe hjemmel til, at administrationen af forskrifter vedrørende de tjenester, herunder service 900, der ikke er omfattet af koncession eller særretigheder, kan finansieres ved hjælp af gebyrer. Disse gebyrer kan opkræves hos udbydere af sådanne tjenester.

Dette princip svarer til, hvad der i øvrigt generelt er gældende på telekommunikationsområdet. F.eks. er det i forbindelse med såvel koncessionerne på eneretsområdet som de tilladelser, der udstedes til brug af dele af frekvensspektret, eller godkendelser til brug af bestemt telekommunikationsudstyr, forudsat at den, som udnytter koncessionen, tilladelsen eller godkendelsen, skal betale de omkostninger, som er forbundet med administrationen heraf.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tillader mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsuddannelser og lov om Arbejdsgivernes Elevrefusion. (Praktikophold i udlandet).

(Lovforslag nr. L 179).

Hensigten med lovforslaget er at muliggøre, at praktik i en udenlandsk virksomhed kan indgå som en del af en dansk erhvervsuddannelse.

Herved imødekommes en stigende interesse blandt elever for at lade et udenlandsophold indgå som en del af uddannelsen. Samtidig kan praktik i udlandet være med til at afhjælpe mangelen på lære- og praktikpladser i Danmark.

For at stimulere elever og virksomheder til at udnytte de nye muligheder i udlandet foreslås det samtidig, at der skabes hjemmel for, at Arbejdsgivernes Elevrefusion kan yde tilskud til rejseudgifter og andre udgifter, der er forbundet med elevers ophold i udlandet.

Det foreslås endvidere, at Arbejdsgivernes Elevrefusion betaler en godtgørelse under 3. og følgende skoleperiode til elever, der har været i lønnet beskæftigelse i udlandet, og som ikke har en aftale med en virksomhed i Danmark.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om et program for videreudvikling og internationalisering af folkeskolen.

(Beslutningsforslag nr. B 47).

Jeg skal i øvrigt henvise til forslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager det, og anbefale det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 312

1) Til *socialministeren* af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at personer, der på baggrund af en psykolograpport eller lignende har været udsat for en falsk anklage

[Inger Stilling Pedersen]

eller en tilbagevist udtalelse fra en socialforvaltnings side, ikke senere konfronteres med den falske anklage eller tilbageviste udtalelse, fordi den ikke har været slettet af sagens akter?»

Skriftlig begrundelse

Det er en stor ulykke for den familie eller det enkelte menneske, der i forbindelse med behandling af en sag i socialforvaltningen på baggrund af en falsk eller forkert vurdering fra en psykolog mødes med en alvorlig anklage, som i nogle tilfælde kan medføre sigtelse for overtrædelse af straffeloven, fyring, tvangsfjernelse af børnene eller andre alvorlige indgreb.

Selv om en sigtelse afvises af politiet eller det senere viser sig, at psykologens vurdering har været falsk eller forkert, vil udtalelsen altid følge den pågældende, hvis ikke den fjernes fra sagens akter. Det er fuldstændig urimeligt, at de personer, der har fået deres tilværelse smadret på grund af sådanne falske eller urigtige udtalelser, end ikke kan blive fri for eventuelt at konfronteres med dem senere hen i tilværelsen.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg er enig med spørgeren i, at det er en ulykkelig situation, hvis nogen præsenteres for falske beskyldninger i en sag efter den sociale lovgivning eller der i øvrigt er urigtige oplysninger i den pågældende sag.

Jeg er også enig i, at det må sikres, at den pågældende, hvis der er sket en fejl fra myndighedernes side, ikke senere eller i anden sammenhæng præsenteres for oplysninger, eller at oplysningerne på anden måde kommer den pågældende til skade. Om det skal ske ved en sletning af oplysningerne eller ved berigtigelse, er et spørgsmål, der må afgøres under hensyn til sagens karakter og karakteren af en urigtig oplysning.

Det følger af de almindelige regler for myndigheders sagsbehandling, at en myndighed som hovedregel ikke er berettiget til af egen drift eller på begæring fra en part at fjerne bestemte oplysninger eller dokumenter fra en sag. Det gælder ikke kun på det sociale område, men for alle forvaltningsmyndigheder, der skal træffe afgørelse i konkrete sager. Udgangspunktet er, at en myndighed kun, når det er fastsat i loven, kan kassere dokumenter eller i øvrigt slette allerede indgåede oplysninger.

Derimod er der i almindelighed en pligt for myndigheden til at berigtige urigtige eller vildledende oplysninger i en sag, og det kan ske på flere måder.

I afgørelsessager, som har været genstand for genoptagelse eller klage, sker berigtigelsen af urigtige oplysninger f.eks. ofte ved, at der på sagen lægges en kopi af den afgørelse, som er truffet af samme instans eller af klageinstansen i anledning af de nu fremkomne rigtige oplysninger. Berigtigelsen skal under alle omstændigheder sikre, at de urigtige eller vildledende oplysninger ikke senere lægges til grund i sagen, eller at den pågældende senere præsenteres for oplysningerne.

Jeg kan her i øvrigt oplyse, at justitsministeren har taget initiativ til en undersøgelse af, hvorvidt der i forvaltningsloven er behov for at fremsætte nærmere regler om de her rejste spørgsmål.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg takker for svaret, og jeg er meget glad for, at ministeren forstår, at der er et problem. Det dukker nemlig jævnligt op, også ude på møder, at folk har været udsat for nogle anklager, der så senere viser sig ikke at holde stik. Og de mennesker kan ikke forstå, at de oplysninger stadig væk skal følge deres sag.

Derfor er jeg også meget glad for, at justitsministeren vil se på forvaltningen som helhed, for hvis der f.eks. er givet en urigtig psykologerklæring – den kan jo været givet i bedste mening, men måske også vurderet ud fra egne holdninger – og den erklæring så bliver ved med at følge en sag, så kan andre, der skal træffe andre afgørelser om den person, jo stadig væk bruge den argumentation, selv om den i øvrigt måske ikke viser sig at være rigtig.

Problemet for mig er, at man derved kan komme til at tillægge nogle mennesker en dommerstilling uden retssikkerhed, det vil sige, at de dømmes eller lader noget gå ud over en person alene på grundlag af nogle rapporter, der i sig selv kan være gode nok, det er ikke det, men hvis det skal være afgørende for, om en person får en eller anden straf eller der ved tvangsfjernelse eller lignende sker ham noget, så er det uheldigt, at man ikke er sikret nok på det punkt.

Men jeg er meget glad for, at ministeren er enig i, at der er nogle problemer omkring det

[Inger Stilling Pedersen]

her, og jeg ser frem til, at vi får nogle sikrere og bedre regler på dette område.

Tom Behnke (FP):

Jeg vil gerne i forlængelse af spørgsmålet have lov til at sige, at det er et område, som også vi følger meget nøje, og jeg føler, det er et område, som hele Folketinget skal være meget opmærksom på.

Det er jo en frygtelig situation, der opstår, når folk kommer op imod systemet og står alene imod systemet, som stort set kan gøre og skrive, hvad det vil, og man først, når man når helt frem til at få sagen forelagt i landsretten, får medhold i, at det var forkert, hvad der blev sagt og skrevet fra forvaltningernes side. Hvad gør man så? I den periode, hvor man har stået under den falske anklage eller der har stået løgn om én i journalerne, har man jo både kunnet tabe penge og lide skade på sit omdømme og sin selvrespekt. Der er mange hager ved det.

Derfor er mit spørgsmål: Hvad er sanktionen over for de pågældende medarbejdere eller forvaltninger, som mere eller mindre direkte har lavet noget løgnagtigt? Hvilken sanktion er der? Det synes jeg er ret væsentligt at få koblet på, for ellers er det meningsløst.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Hr. Tom Behnke stiller mig et direkte spørgsmål i forlængelse af det stillede spørgsmål, som jo drejer sig om tilfælde, hvor der er nedskrevet urigtige oplysninger. Det spørgsmål, jeg får her, drejer sig om sanktioner, og jeg vil foreslå hr. Tom Behnke, at han eventuelt stiller et spørgsmål til mig igennem Socialudvalget. Så skal jeg svare på det. For det er en videreførelse af det stillede spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 359

2) Til *justitsministeren* af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse om begrundelsen for, at 5 palæstinensere, der har opholdt sig i Blågårds Kirke, pludselig har fået så ændrede forhold, at Flygtningenævnet har bevilget dem opholdstilladelse efter 1 år og 10 måneders ventetid?«

Justitsministeren (Engell):

Efter den kompetencefordeling, der er foretaget i udlændingeloven, er det jo som bekendt Flygtningenævnet, der træffer den endelige afgørelse om, hvorvidt betingelserne i udlændingelovens § 7 for at få asyl her i landet er opfyldt. Justitsministeriet har ingen kompetence til at træffe afgørelse vedrørende dette spørgsmål eller at gribe ind i behandlingen af disse sager.

Når nævnet træffer afgørelse i asylsagerne, sker det på grundlag af en nøje vurdering af de forhold, som den enkelte asylansøger har fremført som grundlag for sin ansøgning, sammenholdt med de baggrundsoplysninger om forholdene i landene, som nævnet til enhver tid er i besiddelse af.

Nævnet behandler for tiden et meget stort antal sager, hvor statsløse palæstinensere fra Libanon har bedt om genoptagelse af deres asylsag. Også i sådanne genoptagelsessager foretager Flygtningenævnet en grundig vurdering af hver enkelt ansøgers forhold, inden der træffes afgørelse om, hvorvidt betingelserne for asyl er opfyldt.

Ansøgningerne om genoptagelse kan være støttet på mange forskelligartede forhold, f.eks. ændrede forhold for den enkelte ansøger eller ændrede forhold i oprindelseslandet af betydning for den enkelte ansøger.

Hvad der i de sager, som er omtalt i spørgsmålet, og som også har været genstand for omtale i medierne, har været gjort gældende over for nævnet, har jeg naturligvis ingen mulighed for at redegøre nærmere for, ligesom jeg således heller ikke kan udtale mig om, hvad der har ført til, at nævnet i de enkelte sager har anset betingelserne for asyl her i landet for opfyldt. Det er nævnets kompetence. Det er den måde, hvorpå nævnet arbejder, og det har jeg selvfølgelig fuld respekt for og tillid til.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg siger tak for svaret, som jeg nok havde regnet med var det svar, jeg ville få fra justitsministeren.

Men jeg føler alligevel anledning til at spørge ministeren på baggrund af artikler i bl.a. Morgenavisen Jyllands-Posten, hvor der som overskrift står: »22-årig fik asyl: Jeg forstår det ikke« – så kunne man fristes til at sige, at det gør vi andre faktisk heller ikke – men hvor hele

[Pia Kjærsgaard]

sagsforløbet er ridset op. Det er for meget her at citere, hvordan sagsforløbet har været, men jeg synes alligevel, at jeg vil bede ministeren som den øverste ansvarlige om trods alt at kommentere sagsforløbene i forbindelse med de 5 palæstinensere, der nu har opholdt sig ganske længe i Blågårds Kirke, og spørge, hvorfor i alverden man nu giver dem asyl, når der tilsyneladende ikke er nye forhold, der gør sig gældende.

Justitsministeren (Engell):

Fru Pia Kjærsgaard skal ligesom forstå de procedurer, som er tilrettelagt i loven, og den måde, hvorpå nævnet arbejder, og på hvilket grundlag nævnet træffer sine afgørelser.

Der er jo en adgang efter loven til – efter at der måtte være truffet en afgørelse, og hvis den pågældende så mener, at der måtte være fremkommet nye oplysninger, der kan være af betydning for asylvurderingen – at rette en fornyet henvendelse, bede om en genoptagelse, en genbehandling af sagen. Der kan jo være tale om mange og også vidt forskellige oplysninger, der kan have betydning – der kan komme mere konkrete, mere detaljerede oplysninger af forskellig karakter – og nævnet træffer så beslutning om, hvorvidt det mener, at det giver anledning til en ændret afgørelse.

Det er tilsyneladende det, der er sket i nogle sager. Det er ikke bare i forhold til statsløse palæstinensere; der kan jo også være andre sager, hvor der på et senere tidspunkt, hvis sagen begæres genoptaget, fremkommer nye oplysninger – f.eks. på grund af ændrede forhold i landet, der så giver anledning til en ændret afgørelse.

Jeg har selvfølgelig ikke mulighed for at kommentere den omtale, der har været i avisen af de konkrete sager, der drejer sig om enkeltpersoners personlige forhold. Det vil ikke, mener jeg, være rigtigt af mig at gøre det, og det er jo som sagt også nævnet, der tager stilling til, om man mener, at her er der nye omstændigheder, der gør, at beslutningen om asyl ændres.

Pia Kjærsgaard (FP):

Nu er det faktisk en af de ansøgere, der har fået asyl, der selv fortæller – og det må man jo tro på er korrekt – at der overhovedet ikke er nogen nye oplysninger, der er kommet frem.

Men ministeren siger altså, at det er nævnet, der har afgørelsen.

Jeg vil godt spørge: Er det korrekt? Er det ikke ministeren, der i sidste instans har afgørelsen, og hvor lang tid kan sagerne blive ved med at cykle igennem systemet? Er det en karusel, hvor man kan blive ved og blive ved og blive ved, og så drejer det sig om, hvem der til sidst bliver træt?

Justitsministeren (Engell):

Jeg mener, fru Pia Kjærsgaard må forstå, at selve afgørelsen om asylgrundlaget, dvs. af spørgsmålet, om den pågældende kan opnå flygtningestatus i Danmark eller ej, træffes af Flygtningenævnet. Det er Flygtningenævnets kompetence, og nævnet har til sin rådighed i forbindelse med afgørelserne ud over alle de oplysninger, den pågældende selv kan fremlægge i behandlingen af sagen, også mulighed for at indhente oplysninger via Udenrigsministeriet, via organisationer og på anden vis som baggrundsoplysninger, som grundlag i de enkelte sager. Så det er nævnets afgørelse.

Den anden del af spørgsmålet, fru Pia Kjærsgaard var inde på, gælder den måde, hvorpå vi har opbygget proceduren, altså det forhold, at det kan tage meget lang tid, fordi der er de mange genoptagelsesmuligheder. Det er jo noget, jeg også selv har peget på – det vil jeg også vende tilbage til i besvarelsen af det følgende spørgsmål – under behandlingen af udlændingeloven her i Folketinget, hvor jeg også hæftede mig ved, at der er et stort antal partier, der er indstillet på, at det er noget, vi bliver nødt til at drøfte, fordi behandlingen af sagerne kan tage så lang tid.

Med de mange genoptagelsesmuligheder kan der være tale om et langt samlet tidsforløb. Det er ikke bare Danmark, der har det problem, det har man også i en række af de andre vesteuropæiske lande. Det er i det lys, man skal se det. Vi ser ikke isoleret på procedurerne herhjemme; dem ser man sandelig også på i de andre EF-lande.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 360

3) Til *justitsministeren* af:

Pia Kjærsgaard (FP):

[Pia Kjærsgaard]

»Vil ministeren bekræfte, som det fremgår af Morgenavisen Jyllands-Posten den 10. januar 1992, at den nuværende udlændingelov giver ministeren kompetence til at sende en asylansøger hjem efter det første afslag fra Direktoratet for Udlændinge, og vil ministeren forklare, hvorfor ministeriet ikke bruger denne kompetence?«

Justitsministeren (Engell):

Som det vil være fru Pia Kjærsgaard bekendt, redegjorde jeg under samrådet i Retsudvalget i september måned og også i oktober for forløbet i sagerne vedrørende de palæstinensiske asylansøgere fra Libanon, og jeg redegjorde i den forbindelse også for de klagemuligheder og genoptagelsesmuligheder, som efter udlændingeloven og den praksis, der har udviklet sig i relation til loven, står åbne for personer, som søger om asyl her i landet.

Jeg kan oplyse, at det følger af udlændingelovens § 53 a, stk. 2, at en klage til nævnet over et afslag på asyl meddelt af Direktoratet for Udlændinge har opsættende virkning. Derfor kan man altså sige, set i relation til fru Pia Kjærsgaards spørgsmål, at det vil være i strid med udlændingeloven, hvis man, sådan som det anføres i spørgsmålet, udsender en asylansøger, efter at Direktoratet for Udlændinge har meddelt et afslag på asyl, hvis den pågældende har påklaget afgørelsen til Flygtningenævnet.

Der er ikke i udlændingeloven udtrykkeligt taget stilling til spørgsmålet om opsættende virkning i tilfælde af, at der indgives ansøgning om genoptagelse til nævnet. Der er heller ikke taget stilling til, om en klage til Ombudsmanden skal medføre en udsættelse af udrejsefristen. Men som jeg tidligere har omtalt, har Justitsministeriet fulgt den praksis at udsætte udrejsefristen i tilfælde, hvor der anmodes om genoptagelse i nævnet, sådan at nævnet kan få lejlighed til at tage stilling til, om der måtte være fremkommet nye oplysninger eller ændrede forhold i øvrigt, så den pågældende nu opfylder betingelserne for at få asyl her i landet. Vi har ligeledes fulgt den praksis at udsætte udrejsefristen, hvis der indgives en klage over afgørelsen i asylsagen til Ombudsmanden.

Men som jeg også nævnte under debatten her i Folketinget og i forbindelse med det forrige spørgsmål, så mener jeg – og det er jeg helt enig med fru Pia Kjærsgaard i – at den samle-

de sagsbehandlingstid i dag vejer meget tungt. Og det er altså også på den baggrund, jeg mener, at når vi nu her i løbet af de kommende par måneder går i gang med at drøfte udformningen af den kommende udlændingelov, så bør det være et område, som vi bruger megen tid og mange kræfter på, fordi det jo både for hele det system, der behandler sagerne, og selvfølgelig også for de pågældende selv ikke er tilfredsstillende med de mange og lange sagsgange, de lange sagsbehandlingstider.

Men lad mig så sige, at det hænger selvfølgelig også til en vis grad sammen med, at der jo er mange, som søger om opholdstilladelse i Danmark, der også anvender samtlige de muligheder, der er for at søge genoptagelse. Det er sådan, tingene hænger sammen: Der er en mulighed for, at det kan vare længe, og det bliver også udnyttet.

Pia Kjærsgaard (FP):

Er det ikke således, at ministeren efter udlændingelovens § 31 er den øverste instans og har mulighed for at sende de pågældende ud af landet, eller er det kun – og sådan opfatter jeg det næsten – hvis der skal gives opholdstilladelse af humanitære grunde, at ministeren kan gribe ind? Men har ministeren ikke også mulighed for det modsatte, sådan at ministeren kan sende dem ud af landet?

Justitsministeren (Engell):

Nu kommer fru Pia Kjærsgaard igen lidt ind på det næste spørgsmål, som fru Pia Kjærsgaard har stillet til mig. Det skal jeg også nok prøve at svare grundigt på, men det, vi taler om her, er jo det forhold, at der er en adgang til at søge nævnet, efter at direktoratet har truffet beslutning og måske meddeler afslag. Og derfra kan man altså også klage til Ombudsmanden. Og man kan søge Justitsministeriet om humanitær opholdstilladelse. Og derefter er der så adgangen til at søge sagerne genoptaget, hvis man ikke er tilfreds med de afgørelser, der er truffet, og man mener, at der måtte være fremkommet nye oplysninger.

Det er i alle de mellemfaser, hvor sagen altså påklages fra den ene instans til den anden, at vi har en langvarig og fast praksis for – medmindre der måtte foreligge helt særlige omstændigheder, det har der været nogle enkelte eksempler på tilbage i årene – at der gives opsættende virkning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 361

4) Til *justitsministeren* af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Idet der henvises til ministerens talepapir til samrådet den 19. september 1991 i Folketingets Retsudvalg om spørgsmål R (Retsudvalget 1990-91 (2. samling), alm. del – bilag 535, »beredskabspapiret«, s. 4, 1. nye afsnit), bedes det oplyst, hvordan ministeren vil forklare, at han dengang erklærede, at Justitsministeriet ikke har kompetence i udvisningssager, men at kompetencen ligger hos Flygtningenævnet, uanset at det ved ændringen i udlændingeloven i 1986 tværtimod blev bestemt, at klager i udvisningssager kan »indbringes for Justitsministeriet, der herved . . . får den endelige afgørelse i disse sager«?»

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil godt starte med at slå fast, at det beredskabspapir, som det hedder, der henvises til i spørgsmålet, og den redegørelse, som jeg på grundlag heraf afgav under samrådet i Retsudvalget den 19. september 1991, tog udgangspunkt i de henvendelser, jeg havde modtaget om muligheden for at meddele alle de statsløse palæstinensere humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2.

Man kan sige, at sigtet med min redegørelse nærmere var at forklare anvendelsesområdet for denne bestemmelse og forskellene mellem de hensyn, der kan føre til humanitær opholdstilladelse, og de hensyn, der indgår i forbindelse med asylvurderingen.

Jeg har således ikke med det beredskabspapir og de udtalelser, jeg fremkom med, tilsigtet at tage stilling til betydningen af udlændingelovens § 31.

Jeg kan oplyse, at Justitsministeriet efterfølgende har modtaget en henvendelse fra advokat Gunnar Homann om dette spørgsmål. Som jeg forstår henvendelsen, er det advokat Homanns opfattelse, at Direktoratet for Udlændinge og Justitsministeriet inden udsendelsen af udlændinge, der har fået endeligt afslag på asyl, skal foretage en selvstændig efterprøvelse af, om udsendelsen vil være i strid med § 31. Justitsministeriet er ikke enig i den opfattelse, og ministeriet har nærmere begrundet

det i et udførligt notat, som er sendt til advokat Homann i slutningen af forrige år.

Jeg vil gerne samtidig sige, at det, hvis jeg skal udtrykke det lidt jævnt, er »et godt spørgsmål«, advokat Homann har rejst. Det drejer sig om en juridisk set ganske kompliceret problemstilling, og derfor vil det næppe være muligt at gennemgå den på en mere detaljeret måde her inden for spørgetidens rammer. Det er et ganske omfattende notat, der er udarbejdet, og derfor tror jeg, det vil være mest praktisk, i det omfang det måtte have interesse for Folketingets Retsudvalg, at jeg sender dette notat til Retsudvalget, så man kan få lejlighed til at læse det.

Men det er vigtigt – nu tænker jeg også på de spørgsmål, fru Pia Kjærsgaard har stillet tidligere – at man adskiller de forskellige problematikker i relation til udlændingeloven, at vi ikke blander det hele sammen i én stor gryde.

Pia Kjærsgaard (FP):

Det ville jeg såmænd også godt prøve at lade være med, men det kan jo være lidt svært, specielt i betragtning af den måde, ministeren svarer på.

Jeg vil være meget tilfreds, hvis vi kan få ministerens svar på advokat Gunnar Homanns brev i Retsudvalget. Vi har jo modtaget advokatens brev, og derfor ville det være rart, hvis vi også kunne få svaret gennem Retsudvalget, hvis det er for langt for ministeren at redegøre for nu. Men det er muligt, at det danner baggrund for nye spørgsmål til ministeren, vil jeg så sige.

Jeg forstod ikke rigtig, da ministeren kom ind på forklaringen, om det kun er, når det drejer sig om humanitære grunde, at ministeren kan give opholdstilladelse. Kan ministeren ikke gøre det efter § 31, hvis det gælder om at udvise palæstinenserne? Det synes jeg ikke jeg har fået noget klart svar på.

Så vil jeg godt høre – for det nye spørgsmål er så, at der ifølge Kristeligt Dagblad i dag nu skulle være et alternativt flertal, som via et lovforslag vil pålægge ministeren at give palæstinenserne humanitært ophold – om ikke ministeren skulle tage sig lidt sammen, inden det eventuelt sker.

Justitsministeren (Engell):

Jo, jeg skal sørge for, at notatet bliver sendt over til Retsudvalget straks.

[Justitsministeren]

Så vedrørende de humanitære opholdstilladelser og § 31: Det er to forskellige problematikker. § 31 vedrører udsendelsesproblematikken. § 9, stk. 2, er den adgang, der er for justitsministeren til efter en individuel vurdering at kunne give humanitære opholdstilladelser i de enkelte sager. Derfor siger jeg, at vi bliver nødt til at skille tingene ad. Det er to helt forskellige spørgsmål, fru Pia Kjærsgaard her rejser.

Jeg har ikke læst Kristeligt Dagblad i dag, men jeg starter dagen med at læse Berlingske Tidende, og dér står det sidste, fru Pia Kjærsgaard nævnte, også omtalt. Jeg har lidt vanskeligt ved at kommentere forslag, som jeg ikke kender. Jeg kan sige, at vi i dette lange forløb i Justitsministeriet – og det samme gælder for myndighederne, jeg ved, det gælder også for nævnet – selvfølgelig har bestræbt os på at træffe de rigtige afgørelser og selvfølgelig også være parat til at tage konsekvenserne af de afgørelser, der måtte være truffet. Og hvad partier i Folketinget måtte overveje i den sammenhæng, synes jeg er lidt for tidligt at kommentere. Jeg vil i hvert fald ikke gøre det på dette grundlag.

Pernille Frahm (SF):

Jeg hører nu, at ministeren ifølge § 9, stk. 2, nr. 2, har mulighed for at give humanitær opholdstilladelse efter en individuel vurdering. Så vil jeg gerne høre, om ministeren er begyndt at lave en sådan individuel vurdering af de statsløse palæstinensere, da han jo er blevet opfordret til at give den humanitære opholdstilladelse.

Justitsministeren (Engell):

Jamen det er vi da i allerhøjeste grad.

Og når vi nu diskuterer hele det spørgsmål, så synes jeg godt, jeg vil sige til Folketinget, at det jo ikke er sådan, at alle palæstinensere, som søger om asyl eller humanitær opholdstilladelse her i landet, får afslag. Det fremgår af den redegørelse, som jeg har givet til Folketinget om udlændingepolitikken, at der i dag er ca. 7.500 statsløse palæstinensere, der har fået ophold her i landet.

Nu har jeg desværre ikke fået det med – det troede jeg – men jeg vil meget gerne til Retsudvalget også oversende en oversigt over det antal, som i 1990 og 1991 har fået asyl eller humanitær opholdstilladelse her i landet, og her

taler vi om et ganske betragteligt antal. Som sagt har jeg ikke lige fået tallene med, men det er adskillige hundrede, det drejer sig om, og det er på grundlag bl.a. af § 9 stk. 2, nr. 2.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Anden næstformand (Ivar Hansen):**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Pernille Frahm: spm. nr. S 241 og 303
 Duetoft: spm. nr. S 261
 Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 266, 311 og 325–328
 Kirsten Madsen: spm. nr. S 274 og 275
 Ingrid Rasmussen: spm. nr. S 278
 Ole Espersen: spm. nr. S 279 og 307
 Tom Behnke: spm. nr. S 281 og 283
 Birthe Hansen: spm. nr. S 284 og 309
 Ole Donner: spm. nr. S 285–287
 Riishøj: spm. nr. S 289, 290 og 317
 Poul Erik Dyrland: spm. nr. S 291–297
 Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 298
 Niels Højland: spm. nr. S 299
 Jørgen Estrup: spm. nr. S 300
 Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 302, 304, 305, 329 og 351
 Lotte Henriksen: spm. nr. S 306 og 320
 Taanquist: spm. nr. S 308
 Klaus Hækkerup: spm. nr. S 310
 Jan Petersen: spm. nr. S 313–315
 Glønborg: spm. nr. S 318, 332 og 333
 Jens Thoft: spm. nr. S 319 og 321
 Erik B. Smith: spm. nr. S 322
 Sonja Mikkelsen: spm. nr. S 323
 Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 324
 Gade: spm. nr. S 336

Spm. nr. S 241

Til *justitsministeren* (28/11 91) af:

Pernille Frahm (SF):

»Går ministeren ind for, at Libanon anvendes som første asylland for palæstinensiske flygtninge, der nægtes opholdstilladelse i Danmark, i de tilfælde hvor beslutningen efter loven træffes af ministeriet eller Direktoratet for Udlændinge?«

[Pernille Frahm]

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet med baggrund i de traktater, Libanon i dette år har indgået med Syrien, og som bl.a. omhandler gensidig forpligtelse til at udlevere oplysninger og personer på forlangende.

Svar (19/12 91):

Justitsministeren (Engell):

Efter udlændingelovens ordning træffes afgørelsen af, om en udlænding opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7 for at få asyl her i landet og herunder spørgsmålet, om et andet land efter § 7, stk. 3, kan anses for asylansøgerens 1. asylland, i 1. instans af Direktoratet for Udlændinge med klageadgang til Flygtningenævnet.

Justitsministeriet er derimod ikke efter udlændingeloven tillagt kompetence til at træffe afgørelse efter lovens § 7.

Direktoratets og Flygtningenævnets afgørelser træffes efter en grundig individuel vurdering af hver enkelt sag, hvori indgår på den ene side de oplysninger, som ansøgeren har fremført til støtte for sin ansøgning, og på den anden side de oplysninger om forholdene i de enkelte lande, som de pågældende myndigheder til enhver tid er i besiddelse af. Jeg har fuld tillid til, at de kompetente myndigheder også i sagerne vedrørende statsløse palæstinensere i hvert enkelt tilfælde nøje overvejer disse forhold i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt Libanon kan anses for 1. asylland i forhold til den pågældende ansøger.

Spm. nr. S 261

Til *udenrigsministeren* (2/12 91) af:

Duetoft (CD):

»Vil regeringen rette henvendelse til Syrien for at få forbedret menneskerettighederne for de 4.000 jøder, der lever i landet?«

Skriftlig begrundelse

I Syrien lever der 4.000 jøder, der er frataget en række fundamentale rettigheder. De må ikke emigrere fra landet. De kan ikke ansættes i det offentlige. De må ikke stemme ved valg. De bærer ID-kort med besked om, at de er af jødisk tro. De er underlagt censur. Kritik over

for Syrien er bl.a. rettet fra USA og fra Amnesty International. Netop nu er der brug for tilidsskabende foranstaltninger i forbindelse med fredsprocessen i Mellemøsten. Hvis Syrien kunne presses til at give de syriske jøder almindelige borgerlige rettigheder, ville det medvirke til at fremme fredsprocessen i området. Et initiativ fra den danske regering ville i den henseende være positivt.

Svar (16/12 91):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet er fuldt ud bekendt med menneskerettighedssituationen i Syrien, herunder jødernes stilling, som nøje følges og drøftes af EF-landene inden for rammerne af Det Europæiske Politiske Samarbejde (EPS).

Den igangværende udbygning af EF's kontakter med Syrien vil som et helt naturligt element inddrage menneskerettighedsaspekter, herunder også de syriske jøders situation.

Det er min opfattelse, at det fortsat vil have størst vægt, at Danmark tager spørgsmålet op over for de syriske myndigheder sammen med de andre EF-lande, og at dette bør ske som led i vore løbende kontakter med Syrien.

Spm. nr. S 266

Til *justitsministeren* (4/12 91) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde tamilere, der har fået familiesammenføringer gennemført, senere har erklæret ikke at kunne forsørge de personer, der således er bragt til Danmark, og derefter har søgt og fået bevilget bistandshjælp?«

Begrundelse

Spørgsmålet tilsigter at få afklaret, hvor mange pårørende til de meget omtalte familiesammenførte tamilflygtninge der rent faktisk ikke forsørges af den familie, der ønskede de pårørende til Danmark, men i stedet forsørges af det danske samfund.

Flere kommuner har oplevet, at flygtninge har opnået bistandshjælp til familiesammenførte pårørendes ophold, uagtet de førstkomne flygtninge havde erklæret at ville og kunne forsørge de pårørende, som man ønskede til Danmark efter familiesammenføringsreglerne.

[Pia Kjærsgaard]

Det er fremført, at der er set tilfælde, hvor den, der har søgt familiesammenføring, har anført nu at være ubemidlet, men hvor den pågældende ægtefælles økonomi er god.

Svar (16/12 91):

Justitsministeren (Engell):

Jeg har forstået spørgsmålet således, at der tænkes på de tilfælde, hvor det i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 3, er stillet som en betingelse for familiesammenføring, at den herboende påtager sig at forsørge ansøgeren. Denne betingelse kan stilles ved familiesammenføring med forældre over 60 år til herboende flygtninge, jf. udlændingelovens § 9, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 4.

Spørgsmålet om tildeling af bistandshjælp og om, hvorvidt en forsørgelseserklæring, der i henhold til udlændingelovens § 9, stk. 3, er afgivet som betingelse for en opholdstilladelse, i givet fald skal gøres gældende over for det herboende barn, afgøres ikke af udlændingemyndighederne efter udlændingeloven, men af de sociale myndigheder efter bistandsloven.

Jeg har derfor til brug ved besvarelsen indhentet en udtalelse fra Socialministeriet, der har oplyst, at oplysninger om ansøgerens nationalitet ikke er nødvendige for at behandle en ansøgning om dispensation fra en garanti-erklæring. Kun hvis ansøgeren har oplyst om sin nationalitet, er det umiddelbart muligt ud fra Socialministeriets sager at konstatere ansøgerens statsborgerskab. Det er derfor ikke muligt ved en umiddelbar gennemgang af Socialministeriets sager at opføre, hvor mange ansøgninger om dispensation der er modtaget fra garantier fra Sri Lanka.

Spm. nr. S 274

Til *justitsministeren* (6/12 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor Sø- og Handelsrettens præsident i sine oplysninger i tilknytning til besvarelsen af spørgsmål nr. S 894 (1990-91, 2. saml.) om dobbeltbeskæftigelsen som dommer i konkursbobehandling og private voldgiftssager ikke medtager rettens eneste dommer?«

Begrundelse

Som begrundelse i spørgsmål nr. S 894 var anført:

»Ifølge Rigsrevisionens beretning om dommeres bibeskæftigelse har Rigsrevisionen udtalt, at dommeres deltagelse i behandling af voldgiftssager antagelig kun i sjældne tilfælde kan give anledning til habilitetskonflikter.«

Rigsrevisionen har i denne forbindelse henvist til en udtalelse fra Højesterets præsident, »hvorefter sådanne situationer kan klares ved, at dommeren i det aktuelle tidsrum bytter arbejde med en kollega fra en anden afdeling.«

Da samtlige dommere i Sø- og Handelsretten og Sø- og Handelsrettens Skifteret (præsidenten, 2 vicepræsidenter og 1 dommer) og det halve af rettens personale (5 dommerfuldmægtige og 3 kontorfunktionærer) har private indtægter i forbindelse med private voldgiftssager hidrørende fra de advokatkontorer (eller deres klienter), der samtidig fungerer som »Sø- og Handelsrettens Skifterets faste medhjælpere«, og som modtager 80 pct. af al konkursbobehandling, jf. tidligere besvarelse af ministeren, er der ikke mulighed for at »bytte arbejde med en kollega fra en anden afdeling.«

Det må antages, at der i 80 pct. af al konkursbobehandling i Sø- og Handelsrettens Skifteret er tale om inhabilitet.

Derfor er udeladelsen af den eneste dommer i den tidligere besvarelse af spørgsmål nr. S 894 ikke uden betydning, da persongalleriet i forvejen er meget lille i betragtning af, at det må formodes at dreje sig om en årlig omsætning på 7-8 mio. kr.

Svar (27/12 91):

Justitsministeren (Engell):

Det kan oplyses, at præsidenten for Sø- og Handelsretten i sin udtalelse til brug for min besvarelse af spørgsmål nr. S 894 vedrørende den dommer, der er knyttet til Sø- og Handelsrettens skifteafdeling, oplyste, at præsidenten ikke kan meddele dommeren, retsassessorerne eller dommerfuldmægtigene pålæg om at beskikke bestemte advokater som kuratorer eller om at afsætte kuratorer, da afgørelsen herom er juridicel.

I øvrigt henviste jeg ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 894 til min besvarelse af spørgsmål nr. S 663, hvoraf det fremgår, at det

[Justitsministeren]

er min opfattelse, at retsplejelovens regler om dommerens habilitet sikrer, at domstolene ikke beklædes af dommere, der ikke opfylder kravene til habilitet.

Jeg kan fortsat henholde mig hertil.

Spm. nr. S 275

Til *justitsministeren* (6/12 91) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke forholdsregler han agter at tage over for Sø- og Handelsrettens præsident, der offentligt har erklæret sig utilfreds med det samfund, han tjener?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er, at Sø- og Handelsrettens præsident ved flere lejligheder til pressen har udtalt, at han ikke bryder sig om danskere og deres holdninger, og at han derfor helst opholder sig udenlands, hvilket han heldigvis har råd til.

I lyset af tidligere besvarelser, hvor præsidenten for Sø- og Handelsretten har udtalt, at han elsker sit arbejde og derfor bruger næsten al sin fritid, herunder weekender, på sit kontor, er hans holdninger til det folk, han tjener, ikke prisværdige, og spørgeren finder, at ministeren må gribe ind. Det kan jo ikke være rigtigt, at en person, der beklæder en så høj post i samfundet, foragter de mennesker, han tjener, og som giver ham hans udkomme.

Svar (27/12 91):

Justitsministeren (Engell):

Som nævnt i min besvarelse af spørgsmål nr. S 632 er justitsministerens beføjelser vedrørende disciplinærfølgning af dommere fastsat ved retsplejelovens § 49.

Ifølge denne bestemmelse kan justitsministeren under nærmere angivne omstændigheder anmode rigsadvokaten om at indbringe sagen for Den Særlige Klageret.

Jeg er ikke bekendt med forhold, der giver anledning til at tage forholdsregler som nævnt i spørgsmålet.

Spm. nr. S 278

Til *sundhedsministeren* (10/12 91) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren oplyse, om de 27 sager fra Nykøbing Falster Sygehus, som Patientklagenævnet har afgjort, koncentrerer sig om få afdelinger eller fordeler sig jævnt på alle afdelinger på sygehuset, samt oplyse fordelingen af Patientklagenævnets afgørelser?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet for at få konkretiseret besvarelsen af spørgsmål 44 til Sundhedsudvalget (Alm. del – bilag 142).

Svar (17/12 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Sundhedsministeriet har til brug for besvarelsen anmodet Sundhedsvæsenets Patientklagenævn om en udtalelse.

Patientklagenævnet har udtalt følgende:

»De 27 sager vedrørende Centralsygehuset i Nykøbing Falster, som Patientklagenævnet har afgjort, fordeler sig efter Patientklagenævnets oplysninger på 9 afdelinger.

8 af sagerne involverede ortopædkirurgisk afdeling. En af disse gav anledning til kritik.

4 af sagerne involverede skadestuen. Også her gav en sag anledning til kritik.

Patientklagenævnet fandt anledning til kritik i 7 af 27 sager. Kun 2 af disse 7 sager vedrører de nævnte områder.

Antallet af sager vedrørende det ortopædkirurgiske område, herunder skadestuen, bekræfter undersøgelser af forholdene på landsplan, der viser en relativ overvægt af sager på dette område.

De resterende sager fordeler sig jævnt over de øvrige involverede afdelinger.«

Sundhedsministeriet kan henholde sig til Patientklagenævnets udtalelse.

Spm. nr. S 279

Til *justitsministeren* (10/12 91) af:

Ole Espersen (S):

»Vil ministeren oplyse, til hvilke registre og på hvilke betingelser et af Venstres medlemmer af Retsudvalget har haft adgang i forbindelse med undersøgelsen af statsborgeransøgers såkaldte kriminalitet?«

[Ole Espersen]

Begrundelse

De af Venstrefolketingsmedlemmet fremførte udtalelser kunne tyde på, at medlemmet har haft adgang til politiets efterforsknings- og arbejdsregistre, der bl.a. indeholder oplysninger også om frifindende domme, selvmordsforsøg m.v.

Det er i den forbindelse af interesse præcis at vide, til hvilke registre folketingsmedlemmet har haft adgang og på hvilke betingelser.

Svar (19/12 91):

Justitsministeren (Engell):

Til brug ved besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Indenrigsministeriet, som sager vedrørende indfødsret henhører under.

Indenrigsministeriet har anført, »at politiet i alle sager vedrørende ansøgning om dansk indfødsret ved naturalisation indhenter en fuldstændig udskrift fra kriminalregisteret. Denne udskrift, som Indenrigsministeriet har bedt politiet indhente, bliver sendt med sagen til ministeriets indfødsretskontor og indgår i sagsbehandlingen.

Da spørgsmålet om naturalisation som bekendt i sidste instans afgøres af Folketinget, har medlemmer af Folketingets Indfødsretsudvalg fri adgang til alle oplysninger, der foreligger i disse sager.

Det er som medlem af Folketingets Indfødsretsudvalg, Inge Dahl-Sørensen har gennemgået de sager, som hun har kommenteret i pressen.«

Spm. nr. S 281

Til *statsministeren* (11/12 91) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil statsministeren sikre, at bevillingerne til oplysning om flygtninge og indvandrere i Danmark fordeles med halvdelen til hver af henholdsvis forkæmpere for flere fremmede i Danmark og forkæmpere for begrænsning af flere fremmede i Danmark?«

Begrundelse

Hvis vi skal racismen/forskelsbehandlingen til livs, og det skal vi, må det være mest korrekt, at Folketinget ikke selv forskelsbehandler

ved udelukkende eller næsten udelukkende at give tilskud til foreninger og enkeltpersoner, der arbejder for flere fremmede i Danmark.

Spørgeren er enig i, at racismen skal bekæmpes, men ikke enig i, at det skal ske ved at poste yderligere millioner i oplysning, idet racismen efter spørgerens mening bedst bekæmpes ved, at Folketingets politikere tilretter lovgivningen efter befolkningsflertallets ønsker og på en sådan måde, at der ikke skabes basis for racisme.

Når et flertal har besluttet at bruge millioner på oplysning, må det være et krav, at der ikke sker forskelsbehandling, og det må være et krav, at begge sider i debatten får lige muligheder.

Det fremgår f.eks. af bilag 15-11 af 11. september 1991 i Finansudvalget, at de hidtidige 10 mio. kr. stort set udelukkende er gået til meget indvandrervenlige organisationer/personer og projekter.

Svar (18/12 91):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Formålet med oplysningsindsatsen er at skabe større forståelse og åbenhed over for folk fra udlandet, der bor i Danmark. Det kan bl.a. gøres ved at øge flygtninges, indvandreres og danskeres kendskab til hinanden på tværs af de kulturelle forskelle og derigennem skabe interesse for de forhold, andre lever under.

Det indgår ikke i formålet at propagandere for at give hverken flere eller færre fremmede adgang til landet. Derfor ville det være uden mening at dele puljen i to, som det foreslås i spørgsmålet.

Spm. nr. S 283

Til *justitsministeren* (11/12 91) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for bagmandspolitiets virksomhed inden for de sidste 10 år, herunder antal rejste sigtelser, samt hvor mange af disse der har resulteret i henholdsvis frifindelse og dom?«

Begrundelse

Ved gennemgang af dagspressen for de sidste 10 år forekommer det, at bagmandspolitiet ikke har haft den helt store succes, specielt

[Tom Behnke]

vedrørende økonomisk kriminalitet-efterforskning.

Ofte har bagmandspolitiets undersøgelser resulteret i ruinerede firmaer og enkeltpersoner, selv om resultatet af efterforskningen har været frifindelse af de sigtede.

Det forekommer urimeligt, at politiet har en hel afdeling, som tilsyneladende optræder som elefanter i glasbutikker.

Spørgsmålet er stillet for enten at få bekræftet eller afkræftet dette forhold, og ministeren bedes derfor i sit svar skelne mellem arterne af sager, som bagmandspolitiet har efterforsket, og hvad det er for typer domme, der er givet for de forskellige typer kriminalitet eller mangel på samme.

Svar (3/1 92):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har i anledning af det stillede spørgsmål anmodet statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet om en udtalelse.

Når denne udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen direkte over for spørgeren.

Spm. nr. S 284

Til *landbrugsministeren* (11/12 91) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren tage skridt til at ændre mejerilovgivningen således, at danske producenter får mulighed for at fremstille yoghurtprodukter, som i dag alene må importeres, men ikke fremstilles herhjemme?«

Begrundelse

Spørgeren finder det relevant, at en ændring finder sted snarest muligt, idet det forekommer urimeligt, at man frit kan importere produkter, der indeholder stoffer, som danske producenter ikke må tilsætte dansk fremstillede mælkeprodukter.

Spørgeren er bekendt med, at både Sverige og Tyskland på mange områder har en langt mere restriktiv holdning til tilsætningsstoffer end Danmark. Spørgeren vil derfor gå ud fra, at der, hvis lovgivningen ikke ændres, alene er tale om en forskelsbehandling, som de danske producenter ikke kan være tjent med opretholdes.

Spørgeren mener også, at danske forbrugere har krav på lige så store valgmuligheder med hensyn til bl.a. yoghurtprodukter som borgere i andre europæiske lande, men denne valgmulighed bør så også være til stede blandt dansk fremstillede produkter.

Spørgeren henviser i øvrigt til en artikel i Berlingske Tidende, Erhvervssektionen, den 10. december 1991.

Svar (20/12 91):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Indledningsvis skal jeg bemærke, at anvendelse af tilsætningsstoffer reguleres med hjemmel i § 14 i lov nr. 310 af 6. juni 1973 om levnedsmidler m.m., der sorterer under Sundhedsministeriet.

Som led i en revision af reguleringen af aromastoffer har Levnedsmiddelstyrelsen for nylig udarbejdet et udkast til bekendtgørelse om aromaer, der anvendes til levnedsmidler. Udkastet har været sendt til høring i Veterinærdirektoratet, der i skrivelse af 5. december 1991 har meddelt Levnedsmiddelstyrelsen, at man fra direktoratets side ser positivt på bekendtgørelsesudkastets præcisering af, at anvendelse af aromastoffer til mælkeprodukter alene kan finde sted med godkendelse fra Levnedsmiddelstyrelsen, efter at Veterinærdirektoratet har været hørt i sagen.

Veterinærdirektoratet har endvidere oplyst, at direktoratet i forbindelse med aromabekendtgørelsens ikrafttræden vil ophæve forbudet i § 23, stk. 3, i bekendtgørelse om konsummælksprodukter mod tilsætning af aromastoffer til bl.a. yoghurtprodukter.

Spm. nr. S 285

Til *trafikministeren* (11/12 91) af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke kriterier DSB anvender i forbindelse med anbefaling af tildeeling af koncessioner af busruter til private vognmænd?«

Begrundelse

Århus Stiftstidende oplyser i en artikel onsdag den 27. november 1991, at DSB kan presse det private rederi Citti Ships til at indgå en aftale om togtransport af rederiets passagerer. Århus Stiftstidende skriver bl.a. følgende:

[Ole Donner]

»Selskabets Gråhundbus, der transporterer rederiets passagerer fra Kalundborg til Høje Tåstrup, skal have koncessionen fornyet 1. maj, og det kan blive til et nej. På anbefaling fra netop DSB. DSB truer med at skære de øjeblikkelige togafgange Kalundborg-København ned på grund af konkurrencen fra den private busrute i tilknytning til Citti Ships.« (Århus Stiftstidende, den 27. november 1991).

Svar (19/12 91):

Trafikministeren (Ikast):

Ifølge § 4 i lov om buskørsel skal der ved afgørelsen af, om der kan gives tilladelse til rutekørsel, tages hensyn til, om behovet for kørslen er dækket eller vil kunne dækkes af bestående kollektive trafikforbindelser.

Formålet med denne bestemmelse er at sikre en effektiv udnyttelse af de ressourcer, samfundet bruger til kollektiv trafik. Det er en offentlig forpligtelse at sikre kollektiv trafikbetjening også i områder og på tidspunkter, hvor dette ikke er driftsøkonomisk rentabelt. Buslovens § 4 skal derfor sikre, at det driftsøkonomiske grundlag for den nødvendige kollektive trafikbetjening ikke udhules ved, at de over-skudsgivende ruter overtages af andre end dem, der skal bære underskuddet ved den øvrige del af trafikken.

Den i begrundelsen for spørgsmålet omtalte Gråhundbusrute mellem Kalundborg og Høje Tåstrup til betjening af Citti Ships' færgefart mellem Århus og Kalundborg er et eksempel på denne problemstilling. DSB betjener Kalundborg med et relativt stort antal togforbindelser. Hvis Gråhundbusruten overtager en del af passagergrundlaget for disse forbindelser, får togtrafikken en dårligere driftsøkonomi. Dette nødvendiggør naturligvis, at DSB må vurdere, om det er nødvendigt at skære ned på den pågældende togtrafik. Oprettelsen af Gråhundbusruten, som måske nok kan give de fjerntrejsende med Citti Ships en god betjening, kan altså indebære, at togbetjeningen af den lokale befolkning på Kalundborgegnen bliver forringet.

Det er dette synspunkt, DSB har gjort rede for i sin udtalelse om ansøgningen til den pågældende busrute. DSB lægger naturligvis buslovens kriterier til grund for sine udtalelser om tilladelse til rutekørsel, og det er da også disse kriterier, DSB har lagt til grund for sin udtalelse i denne sag.

Hvis HT og Vestsjællands Trafikskab, som efter busloven skal træffe afgørelse i denne sag, følger DSB's indstilling om et afslag, kan dette få en utilsigtet indflydelse på driften af Citti Ships' færgerute mellem Århus og Kalundborg. DSB har derfor givet Citti Ships et tilbud om samarbejde for så vidt angår køreplaner og billetter m.v.

Spm. nr. S 286

Til trafikministeren (11/12 91) af:

Ole Donner (FP):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at forhindre, at DSB bruger sin anbefalingspligt med hensyn til busruter til af konkurrencehensyn at lægge privatejede konkurrenter hindringer i vejen for en rentabel drift?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 285.

Svar (19/12 91):

Trafikministeren (Ikast):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 285, er DSB's indstillinger i sager om tilladelse til rutekørsel, herunder den i spørgsmålets begrundelse omtalte busrute mellem Kalundborg og Høje Tåstrup, i overensstemmelse med buslovens § 4. Jeg finder derfor ikke anledning til at foretage mig noget for at hindre, at DSB udtaler sig på denne måde.

Spm. nr. S 287

Til trafikministeren (11/12 91) af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren indhente Konkurrencerådets udtalelse i forbindelse med DSB's brug af sin anbefalingspligt med hensyn til busruter?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spm. nr. S 285.

Svar (19/12 91):

Trafikministeren (Ikast):

Da jeg som nævnt i mine svar på spørgsmålene nr. S 285 og nr. S 286 finder, at DSB's

[Trafikministeren]

anbefalinger i sager om buskørsel er i overensstemmelse med busloven, ser jeg ikke noget grundlag for at indhente en udtalelse fra Konkurrencerådet herom.

Spm. nr. S 289

Til *energiministeren* (12/12 91) af:

Riishøj (SF):

»Kan ministeren forsikre, at erfaringerne fra projektet Varmetillæg eller Energibesparelser, Skørping Energi- og Pensionistprojekt 1988–91, bliver udnyttet, sådan at ordningen udvides til andre kommuner, og at der fra ministerens side vil blive ydet bl.a. økonomisk støtte?«

Begrundelse

I bl.a. Det Energipolitiske Udvalg har repræsentanter for Skørping Kommune fremlagt deres meget positive erfaringer og ideer fra Skørping Energi- og Pensionistprojekt.

Gennem spørgsmålet ønskes oplyst, hvordan ministeren vurderer disse projekter, og hvordan det sikres, at erfaringerne og ideerne fra projekterne vil blive udnyttet langt bredere.

Svar (20/12 91):

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

I Energi 2000's handlingsprogram er nævnt, at regeringen vil arbejde for, at udgifterne til energibesparende foranstaltninger kan indgå ved beregning af varmetillæg til pensionisterne. Opfølgningen af dette punkt har afventet Skørpingprojektets afslutning, hvilket netop har fundet sted ved udsendelsen af en rapport fra december 1991.

Projektet dokumenterer, at der er store muligheder for rentable investeringer i pensionisters boliger. Jeg er meget positiv over for at udnytte disse muligheder.

Rapporten peger samtidig på, at pensionisterne er en meget vanskelig målgruppe. Nogle pensionister har på trods af endog meget rentable forbedringer afvist at få foretaget forbedringer. Det er min opfattelse, at der er væsentlige erfaringer at hente i rapporten om dette problem.

Rapporten anviser desuden forskellige løsningsforslag, som jeg mener bør udnyttes af andre kommuner.

Jeg vil derfor drøfte med socialministeren, på hvilken måde f.eks. en mere generel energispareordning for pensionister kan tilrettelægges og iværksættes. Administrationen og finansieringen m.v. af en sådan ordning vil indgå i drøftelserne.

Spm. nr. S 290

Til *socialministeren* (12/12 91) af:

Riishøj (SF):

»Kan ministeren forsikre, at erfaringerne fra projektet Varmetillæg eller Energibesparelser, Skørping Energi- og Pensionistprojekt 1988–91, bliver udnyttet, sådan at ordningen udvides til andre kommuner, og at der fra ministerens side vil blive ydet bl.a. økonomisk støtte?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 289).

Svar (20/12 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at repræsentanter for Skørping Kommune bl.a. i Det Energipolitiske Udvalg har fremlagt deres meget positive erfaringer og ideer fra projektet.

Først vil jeg gerne understrege, at jeg vurderer resultaterne af projektet særdeles positivt.

Socialministeriet har af flere grunde vist stor interesse for forsøget fra starten og støttede det økonomisk med beløb fra ministeriets omstillingsmidler. Ministeriet har endvidere deltaget i en følgegruppe for projektet.

Forsøget har bl.a. vist, at der er en økonomisk gevinst for pensionisterne ved anvendelse af energibesparende foranstaltninger. Tilsvarende har forsøget vist, at der er samfundsøkonomiske og miljø- og beskæftigelsesmæssige fordele forbundet med energispareordningen.

De energibesparende foranstaltninger har ud over de økonomiske fordele også givet de pågældende pensionister et bedre indeklima, hvilket bl.a. kan medvirke til, at pensionisterne får forbedrede muligheder for at blive i egen bolig i længere tid. Det må også antages, at foranstaltningerne vil have en forebyggende effekt i relation til de sygdomme, der følger af træk og kulde.

[Socialministeren]

Endelig var den direkte kontakt med pensionisterne i forbindelse med projektet værdifuld på den måde, at forvaltningen fik bedre kendskab til pensionisternes forhold, herunder eventuelle særlige problemer, som der skulle tages hånd om.

I øvrigt har forsøget på ny dokumenteret, at pensionisterne bor i den boligmasse, der er ældst og også dårligst isoleret. Pensionister i eget hus har således et varmeforbrug, der er 47 pct. større end gennemsnittet i Danmark.

Det er klart, at erfaringerne fra Skørping Energi- og Pensionistprojekt bør give anledning til overvejelser om, hvorledes erfaringerne kan udbredes til en større kreds af kommuner.

Jeg agter derfor at indlede drøftelser med energiministeren om, på hvilken måde f.eks. en mere generel energispareordning for pensionister kan tilrettelægges og iværksættes. I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at administrationen m.v. af en sådan ordning naturligvis bør varetages af Energiministeriet.

Jeg kan således give tilsagn om, at erfaringerne fra Skørpingprojektet vil blive udnyttet. Spørgsmålet om finansiering af en generel støtteordning vil jeg lade indgå i drøftelserne med energiministeren.

Spm. nr. S 291

Til *arbejdsministeren* (12/12 91) af:

Poul Erik Dyrland (S):

»Har amterne modtaget skriftligt tilsagn om, at der ydes 45 pct.s tilskud til socialfondsadministratorerne, i bekræftende fald hvornår, og i benægtende fald ønskes oplyst, hvornår tilskuddet forventes udbetalt?«

Begrundelse

Der henvises til Arbejdsmarkedsudvalget, alm. del, bilag 97.

Svar (18/12 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Sekretariaterne for de regionale socialfondsudvalg har til stadighed været informeret om Arbejdsministeriets initiativ for at skaffe tilskud til aflønning af socialfondsadministratorerne. Underretningen om, at tilskuddet var blevet godkendt, blev givet ved Arbejdsministeriets brev af 14. november 1991.

Tilskuddet vil blive udbetalt, når det dokumenteres, at de i nævnte skrivelse stillede betingelser er opfyldt.

Spm. nr. S 292

Til *arbejdsministeren* (12/12 91) af:

Poul Erik Dyrland (S):

»Er der projekter, som i årene 1989, 1988 og 1987 er iværksat med støttetilsagn fra EF's Socialfond, som endnu ikke har modtaget endelig afregning fra Socialfonden, og i givet fald hvor mange og hvilke projekter er der tale om, og hvor stort er beløbet?«

Begrundelse

Der henvises til Arbejdsmarkedsudvalget, alm. del, bilag 97.

Svar (19/12 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Ja, i de pågældende år er der bl.a. startet projekter, der efter de dagældende regler kunne godkendes som forsøgsprojekter med en løbetid på op til 3 år. Da de gamle regler foreskrev regnskabsaflæggelse 10 måneder efter projektets afslutning, er det kun for et fåtal af disse forsøg, der i dag er aflagt regnskab.

Til og med 1989 blev tilsagn om tilskud fra Socialfonden indgået som en kontrakt mellem den enkelte projektansøger og Kommissionen, således at Arbejdsministeriet og de øvrige involverede ministerier alene havde en rådgivende og koordinerende funktion, herunder også forhandling af tvivlsspørgsmål med Kommissionen på vegne af projekter.

I de tilfælde, hvor de almindelige etårige projekter er blevet afviklet i overensstemmelse med ansøgningerne, er betaling sket.

Har der derimod været afvisninger fra ansøgningerne, har Kommissionen naturligt nok stillet opklarende spørgsmål til regnskaberne, således at den endelige betaling i en del tilfælde enten afventer svar fra projekterne eller Kommissionens stillingtagen til afgivne svar.

En nøjagtig opgørelse af antal, art og beløb vil kræve en nærmere gennemgang i de ansvarlige ministerier og styrelser, hvilket ikke er muligt inden for den af forretningsordenens § 20 givne tidsfrist.

Spm. nr. S 293

Til *arbejdsministeren* (12/12 91) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Vil ministeren med henvisning til Arbejdsmarkedsudvalget, alm. del, bilag 97, oplyse, hvor mange projekter der i perioden har indsendt regnskab for 1990 med henblik på at få godkendt regnskabet og dermed få udbetalt 20 pct.-delen, og hvor mange projekter 20 pct.-delen er udbetalt til på baggrund af en national godkendelse af regnskabet, samt hvor stort det beløb, Arbejdsministeriet har udbetalt, er?«

Svar (10/1 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Et nøjagtigt svar forudsætter skriftlig høring af samtlige regioner og øvrige involverede ministerier og styrelser, hvilket ikke har været muligt inden for den af § 20 givne svarfrist i forbindelse med jul og nytår.

Vedrørende de ikke regionaliserede projekter blev det i besvarelsen af spørgsmål nr. S 294 nævnt, at det havde været nødvendigt at rykke adskillige projekter for at få de nødvendige oplysninger til udbetaling af andet forskud for 1990. Det samme har været tilfældet vedrørende aflæggelse af endelige regnskaber, idet kun et fåtal af projekter overholdt de givne tidsfrister. Størstedelen af de indgivne regnskaber var yderligere så mangelfulde, at der måtte indhentes yderligere oplysninger og dokumentation, før der kunne tages endelig stilling.

Arbejdsmarkedsstyrelsen har telefonisk oplyst, at 12 regnskaber blev færdigbehandlet i december 1991, og yderligere 13 regnskaber er nu tilstrækkeligt dokumenteret til, at der kan tages stilling til restudbetaling. I nogle tilfælde har det vist sig, at der forskudsvis er udbetalt større beløb, end projekterne er berettiget til efter regnskaberne. Disse beløb tilbagebetales til Arbejdsministeriet. På trods af flere rykkere er der i 8 tilfælde endnu ikke afgivet regnskaber. Disse projekter vil blive anmodet om tilbagebetaling af de allerede udbetalte beløb, såfremt regnskab ikke snarest foreligger.

For 1990 har Arbejdsministeriet videreanvist godt 175 mio. kr. til uddannelsesprojekterne.

Det forhold, at den nationale medfinansiering af projekterne i stort omfang består af statslige udgifter til arbejdsløshedspenge

og bistandshjælp – set i sammenhæng med, at forskudsbeløbene er sendt direkte til regionerne – betyder, at de fleste enkeltprojekter har modtaget det fulde tilskud til uddannelsesdelen af projekterne.

Det fremgår da også af regnskaberne fra de regionaliserede områder, at der kun resterer mindre justeringer i relation til fuld betaling for aktiviteterne i de enkelte regioner.

Samtidig har regnskaberne vist et underforbrug på ca. 20 mio. kr., som er søgt overført til senere anvendelse.

Spm. nr. S 294

Til *arbejdsministeren* (12/12 91) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Vil ministeren med henvisning til, at det fremgår af Arbejdsmarkedsudvalget, alm. del, bilag 97, at såvel første som andet forskud af EF-socialfondsmidlerne for 1990 er udbetalt, oplyse, hvornår (dato) andet forskud er udbetalt, hvilket projekt/amt der sidst har modtaget andet forskud og hvornår?«

Svar (19/12 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Andet forskud for 1990 er udbetalt løbende i forhold til, hvornår de nødvendige oplysninger forelå i Arbejdsministeriet. De første modtagne var enkeltprojekter i de i 1990 ukoordinerede regioner, og det første »andet forskud« blev udbetalt den 13. februar 1991 til nogle projekter under Kulturministeriet.

Som meddelt i et tidligere svar på spørgsmål fra Arbejdsmarkedsudvalget har det i adskillige tilfælde været nødvendigt at rykke adskillige projekter flere gange for at få de nødvendige oplysninger til udbetaling af andet forskud. I adskillige tilfælde har det været uden resultat, eller også har projekterne anmodet om at få andet forskud sammen med slutafregningen. Der er altså – selvforskyldt – tilfælde, hvor andet forskud endnu ikke er udbetalt.

I nogle af disse tilfælde har det senere også været nødvendigt at rykke for regnskaber eller dog stille en række uddybende spørgsmål hertil. Arbejdsmarkedsstyrelsen er for tiden ved at lægge sidste hånd på disse regnskaber, hvoraf nogle vil få udbetalt saldobeløb inden jul.

Spm. nr. S 295

Til *arbejdsministeren* (12/12 91) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Vil ministeren med henvisning til Arbejds-markedsudvalget, alm. del, bilag 97, om Den Europæiske Socialfond oplyse, hvad ministeren har gjort for at fremskynde andendelsudbetaling (30 pct.-delen) for 1991?«

Svar (19/12 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Udbetalingen af andet forskud for 1991 fra EF kræver, at Arbejdsministeriet ved en anmodning herom over for EF kan dokumentere, »at halvdelen af det samlede nationale første forskud for året er forbrugt. Ved udsendelsen af første forskud for 1991 (juli 1991) anmodede Arbejdsministeriet derfor om, at disse oplysninger blev indsendt til Arbejdsministeriet.

Det kan i denne forbindelse bemærkes, at medlemsstaternes intensive pres på Kommissionen for at få forenklet procedurerne nu har givet resultat. Kommissionen gav på et møde i det rådgivende udvalg for Den Europæiske Socialfond den 13. december 1991 oplysning om en del administrative lettelser, der vil være til gavn for både ansøgere og regionale og centrale myndigheder. Kommissionen meddelte samtidig, at edb-forbindelsen til medlemsstaterne vil blive afbrudt i mindst 4 uger fra udgangen af uge 51, for at systemet kan blive omstillet til de mere forenkledede procedurer.

Sammen med de lettelser i pengestrømmen, der forventes at blive resultatet af et nyt samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne, betyder det, at min forventning om, at vi med 1992 ville nå frem til, at Socialfonden fungerer helt efter hensigten, nu synes at blive opfyldt.

Spm. nr. S 296

Til *arbejdsministeren* (12/12 91) af:

Poul Erik Dyrlund (S):

»Har Arbejdstilsynet med henvisning til bekendtgørelse nr. 626 af 18. december 1980 om elevatorer, hejseværker, rullefortove og lignende hjemmel til uden forudgående aftale med ejeren at tilkalde et autoriseret firma til at deltage i kontrol og afprøvning, og er det ikke eje-

ren, der afgør, hvem der skal tilkaldes som medhjælp?«

Begrundelse

I bekendtgørelse nr. 626 af 18. december 1980, bekendtgørelse om elevatorer, hejseværker, rullefortove og lignende, kapitel 5, § 15, stk. 3, står der:

»Ejeren eller den ansvarlige bruger har pligt til for egen regning rettidigt at lade foretage de nødvendige foranstaltninger til besigtigelsen og afprøvningen og stille den fornødne hjælp til rådighed.«

Svar (20/12 91):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har fra Direktoratet for Arbejdstilsynet indhentet følgende udtalelse, som jeg henholder mig til:

»Der henvises i begrundelsen for spørgsmålet til § 15 i den nævnte bekendtgørelse.

Ifølge § 15, stk. 1, skal besigtigelse og afprøvning foretages hvert andet kalenderår med højst 26 måneders mellemrum.

Af § 15, stk. 3, fremgår det bl.a., at Arbejdstilsynet fastsætter tidspunktet for besigtigelse og afprøvning og, at »ejeren eller den ansvarlige bruger har pligt til for egen regning rettidigt at lade foretage de nødvendige foranstaltninger til besigtigelsen og afprøvningen og stille den fornødne medhjælp til rådighed.«

Det er således ejeren eller den ansvarlige bruger, som rettidigt skal sørge for, at der stilles den fornødne medhjælp til rådighed for Arbejdstilsynet.

Det er herved en forudsætning, at medhjælpen er »fornøden«, jf. bestemmelsens formulering, hvilket vil sige, at medhjælpen (elevator-montørerne) skal have den nødvendige ekspertise og erfaring m.v. til at sikre, at der kan foretages en fyldestgørende besigtigelse og afprøvning.

Hertil kommer hensynet til montørernes egen sikkerhed og sundhed under udførelsen af besigtigelsen og afprøvningen. Der henvises i den forbindelse til bekendtgørelse nr. 628 af 18. december 1989, som i § 3 stiller krav om, at der ved eftersyns-, vedligeholdelses- og reparationsarbejder kun må beskæftiges ansvarsbevidste elevatorkyndige montører og medhjælp over 18 år.

[Arbejdsministeren]

Arbejdstilsynet vil kunne vejlede om, hvorvidt den fornødne ekspertise og erfaring m.v. er til stede, men Arbejdstilsynet har ikke hjemmel til uden forudgående aftale med ejeren eller den ansvarlige bruger at tilkalde medhjælp for ejerens eller den ansvarlige brugers regning.

Ejeren afgør selv, hvem der skal tilkaldes, men det er som nævnt en forudsætning, at den valgte medhjælp har den fornødne ekspertise og erfaring m.v.«

Spm. nr. S 297

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (12/12 91) af:

Poul Erik Dyrland (S):

»Finder ministeren, at der i loven om praktikpladskompenserende undervisning er hjemmel til at aflønne en person som voksenlærling?«

Begrundelse

En voksenlærling er blevet nægtet voksenlærlingeløn. Konsekvensen er, at vedkommende må afbryde pku, som vedkommende startede på pr. 7. januar 1991.

Vedkommende er eneforsørger og har i det uddannelsesforløb, der er gennemgået, levet af uddannelsesydelse i henhold til arbejdsløshedsloven, dels på ren uddannelsesydelse, dels på en kombination af uddannelsesydelse og almindelig lærlingeløn i henhold til pku-loven.

Men uddannelsesydelsen slutter nu. Supplerende bistandshjælp i resten af uddannelsesperioden skal tilbagebetales. Derfor spørgsmålet om voksenlærlingeløn.

Svar (19/12 91):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Efter § 5, stk. 1, i lov nr. 437 af 13. juni 1990 om tilvejebringelse af lære- og praktikpladser modtager elever, der er omfattet af reglerne om den særlige undervisning (pku), fra skolen den elevløn, der er aftalt eller fastsat for elever i den pågældende uddannelse i henhold til lov om erhvervsfaglige grunduddannelser henholdsvis lov om erhvervsuddannelser.

Pku-eleverne har således alene krav på at få den overenskomstmæssige løn for lærlinge på

det pågældende uddannelsestrin. Ved voksenlærlingeløn forstås specialarbejderløn, og det er der ikke hjemmel til at yde.

Spm. nr. S 298

Til *sundhedsministeren* (12/12 91) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren sikre, at der ikke ved særlovgivning i andre ministerier påbegyndes en ændring af levnedsmiddelkontrollen i Danmark, før der er taget overordnet stilling til de eksisterende rapporter/udredninger, der allerede er udarbejdet?«

Begrundelse

En effektiv levnedsmiddelkontrol er nødvendig for både producent, distributør, detailhandler og forbruger i et samfund, hvor det stort set kun er fantasien, der sætter grænser for produkters tilbliven og salg.

Derfor er det påtrængende nødvendigt, at der sker en saglig vurdering af levnedsmiddelkontrollens opgaver, dens laboratorievirksomhed og den geografiske placering.

En samlet løsning må findes i en ændring af lov om levnedsmidler.

Svar (23/12 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Som spørgeren påpeger, er der de seneste år foretaget grundige analyser af levnedsmiddelkontrollens system. Det er en selvfølge, at dette materiale må indgå i overvejelserne om, hvilke foranstaltninger der er behov for at iværksætte.

Jeg er enig i, at eventuelle ændringer i selve kontrolsystemet bør iværksættes koordineret.

Jeg kan oplyse, at jeg er indstillet på fra begyndelsen af det nye år at samle de centraladministrative opgaver i medfør af levnedsmiddeloven i Levnedsmiddelstyrelsen. Det betyder i princippet ikke nogen ændring af selve kontrolsystemet. Hensigten med samlingen af opgaverne er, at der kun er en statslig myndighed, der varetager de statslige opgaver efter levnedsmiddeloven i forhold til det kommunale levnedsmiddelkontrollens system. Samlingen af opgaver vil ske på en sådan måde, at der sikres en koordination af myndighederne imellem med henblik på, at en levnedsmiddelproducerende virksomhed som altovervejende ho-

[Sundhedsministeren]

vedregel ikke skal autoriseres af mere end en myndighed. Hermed skabes et forbedret grundlag for en effektivisering af samarbejdet mellem de involverede myndigheder inden for mit ansvarsområde til gavn for såvel forbrugere som virksomhederne.

Spm. nr. S 299

Til *indenrigsministeren* (12/12 91) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren bekræfte eller afkræfte, at Brande Kommune ikke lovligt kan afholde en vejledende folkeafstemning, og hvis Brande Kommune ikke kan afholde en vejledende folkeafstemning, vil ministeren da oplyse, hvilke lovændringer der skal til, for at dette kan lade sig gøre, samt om ministeren vil tage initiativ til en lovændring?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Herning Folkeblad den 10. december 1991 om et forslag til vejledende folkeafstemning i Brande Kommune.

Svar (18/12 91):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Kommunalbestyrelser kan uden lovhjemmel foranstalte vejledende folkeafstemninger blandt kommunens borgere. Vejledende folkeafstemninger kan dog normalt ikke afholdes om spørgsmål, som vedrører udøvelsen af en forvaltningskompetence over for den enkelte borger. Vejledende folkeafstemninger kan heller ikke afholdes om foranstaltninger, som kommunalbestyrelsen efter lovgivningen er forpligtet til at gennemføre. Det er naturligvis endelig en betingelse, at den vejledende folkeafstemning vedrører et emne, som kommunalbestyrelsen har kompetence til at træffe beslutning om.

Vejledende kommunale folkeafstemninger vil således uden udtrykkelig lovhjemmel stort set kun kunne afholdes om kommunens servicemæssige funktioner (institutioner, foranstaltninger over for borgerne i øvrigt m.v.).

Efter den gældende lovgivning er det ikke overladt til de enkelte kommunalbestyrelser at træffe bestemmelse om, hvorvidt der skal bosætte sig flere flygtninge i kommunerne. Da

det således ikke er en kommunal opgave at tage stilling til dette spørgsmål, vil en kommunalbestyrelse allerede af den grund være afskåret fra at afholde en vejledende folkeafstemning om spørgsmålet.

En adgang for kommunalbestyrelserne til at afholde vejledende folkeafstemninger om bosættelse af flygtninge i den enkelte kommune vil forudsætte, at lovgivningen ændres således, at kommunalbestyrelserne får tillagt kompetence i spørgsmålet om flygtninges bosættelse. Hvis der skal kunne afholdes vejledende folkeafstemninger om andet end mere overordnede spørgsmål om kommunens flygtningepolitik – f.eks. om bestemte grupper eller bestemte personers bosætning i en kommune – vil dette endvidere forudsætte udtrykkelig lovhjemmel.

Regeringen har ingen planer om at tage initiativ til en sådan lovændring.

Spm. nr. S 300

Til *udenrigsministeren* (12/12 91) af:

Jørgen Estrup (RV):

»Hvad kan udenrigsministeren oplyse om situationen for de politiske fanger i Sydafrika, herunder i de såkaldte uafhængige hjemlande?«

Begrundelse

Ifølge den sydafrikanske presse og menneskerettighedsorganisationen Mafikeng Anti-Repression Forum er der i dagene 8.-9. december 1991 blevet løsladt et større antal politiske fanger, som har været fængslet i det uafhængige hjemland Boputhatswana siden det mislykkede kup mod dettes undertrykkende og udemokratiske styre i 1988. Tilbage skulle nu efter det oplyste kun være 6 navngivne politiske fanger.

Hvis disse oplysninger er korrekte, har de betydning for den løbende vurdering af, om betingelserne er opfyldt for igangsætning af fase 1 i Folketingets køreplan for ophævelse af sanktionerne over for Sydafrika. Derfor er oplysningerne overraskende set på baggrund af, at udenrigsministeren slet ikke berørte denne seneste udvikling under sin indgående redegørelse for sit syn på udviklingen i Sydafrika under 1. behandling den 11. december 1991 af L 145 (forslag til lov om ændring af lov om forbud mod handel med Den Sydafrikanske Republik).

Svar (2/1 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg har i mit svar af 27. december 1991 på Udenrigsudvalgets spørgsmål nr. 47 oplyst, at det ikke er muligt at give en objektiv vurdering af antallet af politiske fanger i Sydafrika, eftersom der ikke eksisterer nogen alment accepteret definition af, hvilke fanger der falder ind under dette begreb.

Jeg kan for så vidt angår situationen i hjemlandene oplyse, at antallet af politiske fanger i *Boputhatswana* nu menes at være 10. En af dem er lederen af kupforsøget i 1988, Mr. Phiri, som ventes løsladt i løbet af den nærmeste tid. Fire af seks personer, som har været tilbageholdt, anklaget for »public violence«, skal ifølge Human Rights Commission være blevet løsladt.

I *Transkei* tilbageholdes der ifølge Lawyers for Human Rights fortsat 26 personer sigtet for en række forbrydelser (fra mord til forræderi) i forbindelse med kuppet mod general Holomisa's ANC-venlige regering i november 1990. Hverken Holomisa eller de lokale menneskerettighedsorganisationer anser de pågældende for at være politiske fanger, bl.a. fordi motivet for kuppet skulle være overvejende personlig vinding. Hertil kommer påstande om, at Pretoria skulle stå bag kuppet. Lawyers for Human Rights har ikke afklaret sin holdning til de pågældende personers status.

Spm. nr. S 302

Til *justitsministeren* (13/12 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren, opdelt for hvert år for sig, oplyse, hvor mange opholdstilladelser der siden 1976 er givet til personer efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4 og 5?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet i anledning af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 225, 226, 227 og 228.

Svar (3/1 92):

Justitsministeren (Engell):

Jeg har til brug ved besvarelsen indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Udlændinge, som har oplyst, at der først fra eftersommeren 1987 har været ført statistik over antallet af familiesammenføringstilladelser blandt andet til forældre til herboende, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4 og 5.

Vedrørende antallet af familiesammenføringstilladelser siden eftersommeren 1987 kan jeg henvise til vedlagte side 10 fra Direktoratet for Udlændinges talmæssige oversigt for 1. halvår 1991.

[Justitsministeren]

(Antal tilladelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2-5)

	1.8.-31.12.87	1988	1989	1990	1991 (1. halvår)
§ 9, stk. 1, nr. 2. Ægteskab eller fast samlivsforhold					
a. Reference flygtning	a. 233	a. 580	a. 973	a. 865	a. 432
b. Reference ikke-flygtning ..	b. 2.089	b. 4.229	b. 4.444*	b. 4.616**	b. 2.326***
§ 9, stk. 1, nr. 3. Mindreårige børn					
a. Børn af flygtninge	a. 286	a. 548	a. 941	a. 823	a. 234
b. Børn af andre udlændinge .	b. 731	b. 1.314	b. 1.209	b. 1.178	b. 783
§ 9, stk. 1, nr. 4. Forældre over 60 år til dansk eller nordisk barn eller flygtning					
a. Barnet flygtning	a. 56	a. 88	a. 178	a. 138	a. 137
b. Dansk/nordisk barn	b. 28	b. 107	b. 128	b. 150	b. 42
§ 9, stk. 1, nr. 5. Forældre over 60 år til udlændinge med tidsbegrænset tilladelse	86	130	103	102	52
Ialt	3.509	6.996	7.976	7.872	4.006
Heraf med flygtning som reference	575	1.216	2.092	1.826	803

* heraf referencen dansk/nordisk: 2.702

** heraf referencen dansk/nordisk: 3.075

*** heraf referencen dansk/nordisk: 1.524

Spm. nr. S 303Til *socialministeren* (13/12 91) af:**Pernille Frahm (SF):**

»Hvor mange penge regner ministeren med at spare som følge af udsættelsen af gennemførelsen af forslag til lov om ændring af lov om erstatning til besættelsestidens ofre i sin oprindelige form?«

Begrundelse

Spørgeren finder, det er en kynisk spekulation i erstatningsmodtagernes høje alder og for manges vedkommende dårlige fysiske tilstand bl.a. som følge af de forfølgelser, de som modstandsfolk har været udsat for af den tyske besættelsesmagt under 2. verdenskrig. Derfor finder spørgeren det rimeligt at få afklaret dette spørgsmål.

Svar (17/12 91):**Socialministeren** (Else Winther Andersen):

Udsættelsen af den fuldstændige ophævelse af samordningsreglerne i lov om erstatning til besættelsestidens ofre til den 1. januar 1993 er en følge af finanslovforliget af 4. december 1991, hvorefter der var enighed om at begrænse virkningen af samordningsreglerne i 1992 og helt ophæve samordningsreglerne fra den 1. januar 1993.

Som det fremgår af bemærkningerne til ændringsforslaget, betyder ophævelsen af samordningsreglerne en yderligere merudgift på 55 mio. kr. i 1993. Denne merudgift udskydes således til 1993.

Ændringsforslaget er ikke et udtryk for kynisk spekulation i erstatningsmodtagernes høje alder, som det anføres i begrundelsen for spørgsmålet, men for det økonomisk mulige, når også andre befolkningsgrupper skal tilgo-

[Socialministeren]

deses og den stramme udgiftspolitik skal fastholdes.

Spm. nr. S 304

Til *socialministeren* (13/12 91) af:

Kirsten Jacobsen (SF):

»Vil ministeren, opgivet for hvert år for sig, oplyse, hvor mange af de personer, der har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 4 og 5, siden 1976, der har modtaget/modtager bistandshjælp samt beløbets størrelse?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet i anledning af justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 225, 226, 227 og 228.

Svar (19/12 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Der findes ikke statistiske oplysninger, der kan besvare det stillede spørgsmål. De ønskede oplysninger kan derfor kun fremskaffes, hvis samtlige kommuner gennemgår alle deres sager om kontanthjælp i de pågældende år. Et så omfattende arbejde vil jeg ikke pålægge kommunerne, men jeg undersøger mulighederne for at få indhentet oplysninger, der kan belyse udviklingen i de seneste år.

Spm. nr. S 305

Til *socialministeren* (13/12 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren redegøre for den »forståelse« mellem Direktoratet for Udlændinge, Justitsministeriet og Socialministeriet, der uden konkret lovhjemmel har givet mulighed for tildeling af bistandshjælp til familiesammenførte udlændinge efter mere gunstige regler end tildeling af bistandshjælp til danske statsborgere?«

Begrundelse

Som begrundelse for mit spørgsmål til socialministeren henvises til følgende besvarelse af et tilsvarende spørgsmål, som jeg har stillet til justitsministeren:

Spørgsmål om tildeling af bistandshjælp og om, hvorvidt en forsørgelseserklæring, der i henhold til udlændingelovens § 9, stk. 3, er afgivet som betingelse for en opholdstilladelse, i givet fald skal gøres gældende over for det herboende barn, afgøres ikke af udlændingeadministrationen efter udlændingeloven, men af sociale myndigheder efter bistandsloven.

Svar (19/12 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg må afvise påstanden i spørgsmålet om, at familiesammenførte udlændinge uden konkret lovhjemmel kan modtage kontanthjælp efter mere gunstige regler end dem, som gælder for danske statsborgere. Bistandslovens § 1 og 4 giver klar lovhjemmel, og de familiesammenførte modtager hjælp efter samme regler, som gælder for danske statsborgere. Jeg skal herved henvisse til svaret på spørgsmål nr. S 213, der indeholder en udførlig redegørelse for bl.a. reglerne om familiesammenføring efter udlændingeloven, Socialministeriets praksis med hensyn til at dispensere fra garantierklæringer m.v. Jeg skal videre henvisse til svarene på spørgsmål nr. S 214 og S 216.

Spm. nr. S 306

Til *sundhedsministeren* (13/12 91) af:

Lotte Henriksen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvor langt EF's sundhedsministre er nået i forhandlingerne om et EF-direktiv om tobaksreklamer, samt oplyse om den danske regerings holdning til samme?«

Svar (23/12 91):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Direktivforslaget om totalforbud mod tobaksreklame har været behandlet i en række møder i sundhedsgruppen under Rådet og i Coreper. Det har senest været på dagsordenen i rådet af sundhedsministre den 11. november 1991. Europa-Parlamentets udtalelse forelå endnu ikke, og der var derfor alene grundlag for en kort orienterende drøftelse af forslaget. Det forventes, at rådet af sundhedsministre kan realitetsbehandle direktivforslaget på sit møde i maj næste år.

[Sundhedsministeren]

Jeg er ikke tilhænger af forbud, heller ikke når det gælder tobaksreklamer. Jeg foretrækker et samfund, hvor den enkelte har mulighed for at vælge til og fra på baggrund af en solid sundhedsfaglig oplysning og information. Jeg tror, det er en bedre måde at begrænse de forekommende skadevirkninger på end gennem forbud. Forslaget om totalforbud mod tobaksreklame rejser i øvrigt også nogle meget principielle spørgsmål om ytringsfrihed. Jeg kan bl.a. af disse grunde ikke støtte direktivforslaget i den foreliggende udformning.

Spm. nr. S 307

Til *justitsministeren* (16/12 91) af:

Ole Espersen (S):

»I fortsættelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 269 bedes det oplyst, om ejeren af et privatretligt som aktieselskab organiseret selskab ingen mulighed har for at pålægge bestyrelsen at anlægge erstatningssag f.eks. mod en advokat for ansvarspådragende fejl, som advokaten måtte have begået til skade for ejerens interesser.«

Svar (23/12 91):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet følgende udtalelse fra Trafikministeriet:

»Ejeren af et aktieselskab vil ved vedtagelsen af et forslag herom på en generalforsamling kunne pålægge selskabets bestyrelse at anlægge erstatningssag mod selskabets advokat, såfremt denne har begået ansvarspådragende fejl til skade for selskabet og dermed ejerens interesser.

Som oplyst ved besvarelsen af tidligere spørgsmål er det regeringens opfattelse, at det er et anliggende for bestyrelsen i A/S Storebæltsforbindelsen at tage stilling til relationen til det advokatfirma, der har rådgivet ved licitationen angående Vestbroen.«

Spm. nr. S 308

Til *arbejdsministeren* (17/12 91) af:

Taanquist (S):

»Hvad er årsagen til, at den giftige træsort santospalisander ikke for længst er forbudt i

Danmark, og hvad er der gjort for at beskytte arbejdstagere mod giftvirkningerne herfra?«

Begrundelse

Ifølge Radioavisen den 17. december kl. 9 har det siden 1985 været klart for Arbejdstilsynet, at træsorten santospalisander er giftig og derfor burde forbydes.

Det er uklart, hvad der er årsagen til, at denne træsort ikke for længst er forbudt, som Arbejdstilsynet har anbefalet.

Spørgeren er endvidere interesseret i at få oplyst, hvad der i mellemtiden er gjort for at beskytte de arbejdere, der har arbejdet med santospalisander.

Svar (3/1 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har indhentet en udtalelse i Direktoratet for Arbejdstilsynet. Det fremgår af denne, at direktoratet i 1985 af Snedker- og Tømmerforbundet blev opfordret til at gribe ind over for anvendelsen af Pao Ferro (santospalisander).

Direktoratet iværksatte herefter en omfattende undersøgelse for dels at belyse anvendelsesområderne for træsorten og omfanget heraf, dels at beskrive de sundhedsskadelige egenskaber ved træsorten.

Undersøgelsen viste bl.a., at Pao Ferro indeholder en høj koncentration af det allergifremkaldende kemiske stof dalbergion.

Efter en række supplerende undersøgelser konkluderede direktoratet, at et forbud mod anvendelsen af Pao Ferro er nødvendigt, da det næppe er muligt at beskytte arbejdstagerne mod sundhedsfaren ved arbejde med træsorten.

Det er min holdning, at et forbud bør være sidste udvej, når det konstateres, at et stof eller materiale er farligt. Efter nærmere redegørelser fra direktoratet om muligheden for teknisk forebyggelse måtte det imidlertid konstateres, at de trufne forebyggelsesmæssige foranstaltninger i form af ventilation, personlige værne midler m.v. ikke var sundhedsmæssigt fuldt forsvarlige løsninger, mens på den anden side en sundhedsmæssigt fuldt forsvarlig løsning, f.eks. en høj grad af indkapsling af de pågældende medarbejdere, måtte bedømmes som utjenlig i de praktisk forekommende arbejdssituationer.

[Arbejdsministeren]

Jeg valgte derfor i maj 1991 at forelægge forbudsbekendtgørelsen for Arbejds miljørådet, der enigt anbefalede udstedelse af en sådan bekendtgørelse.

Siden er direktøren for Arbejdstilsynet blevet bemyndiget til at udstede bekendtgørelsen, og bekendtgørelsesudkastet er blevet notificeret over for EF-Kommissionen og kan formentlig træde i kraft i foråret 1992.

Nok kan forløbet på papiret synes unødigt langvarigt, men jeg har fundet det vigtigt, at sagen var så velbelyst som muligt, og at alternative løsninger til et forbud var vurderet nøje, inden der blevet skredet til noget så drastisk, som et forbud må siges at være.

Med hensyn til, hvad der i mellemtiden er gjort for at beskytte arbejdstagerne mod sundhedsmæssige konsekvenser af arbejde med Pao Ferro, må jeg slå fast, at det i henhold til arbejdsmiljøloven altid er arbejdsgiverens ansvar at sørge for, at arbejdet foregår sundhedsmæssigt fuldt forsvarligt.

Spm. nr. S 309

Til fiskeriministeren (17/12 91) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren i en periode med lave fiskekvoter tage skridt til at forbyde omstilling af industrifiskerifartøjer til konsumfiskeri?«

Begrundelse

Spørgeren er bekymret over fiskerierhvervets kolossale økonomiske problemer.

Spørgeren deler også den bekymring, som Nordjyllands erhvervsråd i en dyster rapport giver udtryk for som dags dato refereret i Morgenavisen Jyllands-Posten, Økonomi & Erhverv, en rapport, som tilsyneladende forudser et stort tab af arbejdspladser i de kommende år på baggrund af den opbygning af fiskeriindustrien, der i dag finder sted i Esbjerg til trods for en allerede eksisterende overkapacitet i Nordjylland, som vel først og fremmest burde udnyttes.

Svar (20/12 91):

Fiskeriministeren (Kent Kirk):

Bevarelse af den danske fiskerflådes tilpasningsevne og fleksibilitet er en klar betingelse for, at der også på længere sigt kan opnås den

bedst mulige udnyttelse af ressourcerne. Der bør ikke indføres et forbud mod f.eks. omstilling fra industrifiskeri til konsumfiskeri eller omvendt.

Det kan oplyses, at tilførslerne af sild til Nordjylland siden 1988 konstant har ligget på omkring 115.000 t om året på trods af lavere sildekvoter og på trods af, at fartøjer fra andre dele af landet er blevet indrettet, så de kan lande sild af høj kvalitet. Den nordjyske konsumfiskeindustri har været i stand til at tiltrække betydelige råvaremængder af høj kvalitet fra bl.a. Norge og Sverige, og der er ikke belæg for at mene, at den nordjyske industri skulle have ringere konkurrencemuligheder end andre egne af landet.

Muligheden for større silde-TAC hænger også sammen med, i hvilket omfang det er muligt at skabe fornuftige alternativer til industrifiskeriet og dermed begrænse bifangsterne af sild.

Det er væsentligt at fastholde målsætningen om at sikre størst muligt udbytte af de landede fangster. Denne målsætning søges bl.a. nået ved at tilrettelægge reguleringerne, så fiskeriet så vidt muligt spredes ud over året, og så der opnås højest mulig kvalitet og konsumanvendelse af fangsterne.

Anvendelsen af fangsterne er blevet forbedret betydeligt i de senere år. F.eks. steg konsumanvendelsen af sild fra 43 pct. i 1987 til 83 pct. i 1991. Desuden er den gennemsnitlige pris pr. kg sild steget som følge af den øgede konsumanvendelse.

Medens gennemsnitsprisen pr. kg sild i 1987 var 1,33 kr., var den således i 1991 1,81 kr.

Denne udvikling er opnået, fordi der i dag stilles meget høje krav til de fartøjer, der ønsker at deltage i sildefiskeriet. Kun fartøjer, der har egnede kølefaciliteter, og hvis tekniske udstyr i øvrigt tillader fangst af konsumsild, kan deltage. Hertil kommer en bonusordning, der virker på den måde, at de fartøjer, der fanger relativt flest sild til konsumanvendelse, får til delt en bonus i form af højere kvote.

Alle fartøjer, der er i stand til, og som ønsker at deltage i sildefiskeriet på de objektive og ensartede vilkår, som er fastlagt, kan deltage. Der er således ikke tale om, at fartøjer fra enkelte egne af landet i kraft af reglerne diskrimineres. Derimod er der tale om, at flere fartøjer i de senere år har kunnet leve op til de krav,

[Fiskeriministeren]

der stilles om optimal behandling af fangsterne. Dette har medvirket til den forbedrede udnyttelse af sildekvoten.

Spm. nr. S 310

Til *indenrigsministeren* (18/12 91) af:

Klaus Hækkerup (S):

»Vil ministeren indhente oplysning fra Hørsholm Kommune om, hvor mange personer der på en måned (30 dage) inden den 5. september 1991 tilflyttede denne kommune og fraflyttede den igen i den første måned (30 dage) efter den 5. september 1991?«

Begrundelse

Med spørgsmålet ønskes det belyst, om kommuner med lave indkomstskatteprocenter som f.eks. Hørsholm virker som skattelykommuner, som folk flytter til umiddelbart før den 5. september 1991 (datoen, hvor bopælskommunen bliver skattekommune for 1992) for så at fraflytte den igen umiddelbart efter.

Svar (23/12 91):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hørsholm Kommune har oplyst, at der på en måned (30 dage) inden den 5. september 1991 tilflyttede 506 personer til kommunen. Af disse personer fraflyttede i den første måned (30 dage) efter den 5. september 1991 23 personer. Kommunen har endvidere oplyst, at der i perioden 5. september til og med den 1. december 1991 er fraflyttet 112 personer af de 506, der tilflyttede op til den 5. september 1991.

Spm. nr. S 311

Til *justitsministeren* (18/12 91) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren med henblik på et kommende samråd i Retsudvalget kommentere artiklen i Berlingske Tidende den 15. december 1991 »Asylansøger dømt for mord«, hvor en palæstinenser har fremskaffet et dokument, der viser, at han er eftersøgt for overlagt mord i Libanon og på den baggrund tilsyneladende kan få sin sag genoptaget til behandling?«

Svar (3/1 92):

Justitsministeren (Engell):

Afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 træffes af Direktoratet for Udlændinge med klageadgang til Flygtningenævnet, jf. lovens § 53 a.

Såfremt en udlænding, der har fået afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i Flygtningenævnet, ønsker sin sag genoptaget i Flygtningenævnet på baggrund af oplysninger, der ikke tidligere er indgået i sagen, er det Flygtningenævnet, der tager stilling til, om sagen skal genoptages.

Begærer en udlænding sin sag genoptaget i Flygtningenævnet, følger Justitsministeriet den praksis at udsætte den pågældendes udrejsefrist, indtil Flygtningenævnet har haft lejlighed til at tage stilling til begæringen om genoptagelse.

Spm. nr. S 313

Til *kommunikationsministeren* (19/12 91) af:

Jan Petersen (S):

»Indebærer ministerens stop for de igangsatte omlægninger inden for postvæsenet, at Søndena postkontor i Grenå ikke overgår til samdrift pr. 1. januar 1991, såfremt eventuelt indgåede aftaler om samdrift, opsigelse af lejemål m.v. kan afvikles uden væsentlige praktiske problemer?«

Begrundelse

Beretningen af 28. november 1991 fra Folketingets Trafikudvalg vedrørende nedlæggelse af posthuse indebærer, at ministeren af et flertal er pålagt at stoppe de igangsatte planer om nedlæggelse af posthuse og omlægning til samdriftsposthuse. Alligevel fremgår det af en annonce i Grenaa-Bladet den 16. december 1991, at postkontoret flytter til Søndena Kiosk pr. 2. januar 1992.

I perioden fra den 28. november 1991 har ministeren haft mulighed for at stoppe planlagte nedlæggelser og omlægninger og herunder at bede postmestrene om at indstille alle videre planer, der ikke direkte var gennemført.

Det vækker derfor undren i lokalområdet, at der nu annonceres med en omlægning, som sandsynligvis vil kunne forhindres gennem en hurtig udmøntning af folketingsflertallets pålæg.

Svar (30/12 91):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Postvæsenet har i overensstemmelse med de udstukne retningslinier drøftet spørgsmålet om omdannelse af Søndena posthus med Grenå Kommune, Grenå Handelsforening, Det sociale forbrugerråd i Grenå, Sommerhusejerforeningen Grenå Strand, Landsforeningen af Vanføre samt et større antal kunder, og der er af disse interessenter givet accept af den planlagte omdannelse af posthuset til samdrifts-posthus. Det kan desuden oplyses, at samdriftsposthuset vil være placeret kun 6 husnumre fra det nuværende posthus, og at åbningstiden vil blive udvidet.

Da der er tale om en posthusændring, der lokalt er opnået enighed om, giver Trafikudvalgets beretning af 28. november 1991 ikke anledning til at ændre den truffe beslutning om at omdanne Søndena posthus til et samdriftsposthus fra den 2. januar 1992.

Spm. nr. S 314

Til *kommunikationsministeren* (19/12 91) af:

Jan Petersen (S):

»Hvad kan ministeren oplyse om de enkelte posthuses fremtid på hele Djursland i konsekvens af Folketingets Trafikudvalgs beretning af 28. november 1991 vedrørende nedlæggelse af posthuse?«

Begrundelse

Folketingsflertallets pålæg til ministeren indebærer, at de nuværende planer om nedlæggelse af posthuse og omlægning til samdrifts-posthuse stoppes.

En del af planerne er imidlertid allerede gennemført, mens andre er under forberedelse.

Det er derfor uklart, hvorledes den konkrete virkning af pålægget bliver, ligesom det er uklart, hvorledes postmestrene er instrueret om måden, hvorpå det pålagte stop skal gennemføres.

Svar (3/1 92):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Som en konsekvens af Folketingets Trafikudvalgs beretning af 28. november 1991 samt mit samråd med Trafikudvalget den 5. december 1991 har jeg besluttet, at postvæsenet skal udarbejde en ny redegørelse vedrørende udviklingen i posthusnettet. Indtil videre vil postvæsenet – også vedrørende posthusene på Djursland – følge nedennævnte retningslinier:

1. Der vil ikke blive gennemført lukning af posthuse, medmindre der forud for min ovennævnte beslutning lokalt var opnået accept af lukningen.

2. Der vil ikke blive gennemført omdannelser af posthuse til samdrift, medmindre der forud for min ovennævnte beslutning lokalt var opnået accept af omdannelsen.

3. Samtlige drøftelser med kommuner og øvrige interessenter om gennemførelse af lukning af posthuse samt omdannelse af posthuse til samdrift stilles i bero indtil videre.

4. Koncentrationen af omdelingstjenesten videreføres på det hidtidige grundlag, idet denne ændring primært vedrører postvæsenets interne driftstilrettelæggelse.

5. Såfremt et posthus (egendrift såvel som samdrift) står foran lukning på grund af f.eks. opsigelse af samdriftskontrakt, dødsfald og lignende akutte situationer, skal forholdsordre indhentes hos postvæsenets ledelse, der vil kunne give tilladelse til nødvendige ændringer, når der er tale om akut opståede situationer. Der vil som led heri skulle ske en drøftelse med de berørte kommuner og øvrige lokale interessenter om ændringerne, ligesom jeg har bestemt, at postvæsenet skal orientere mig i hvert enkelt tilfælde.

Spm. nr. S 315

Til *kommunikationsministeren* (19/12 91) af:

Jan Petersen (S):

»Er nedlæggelsen af Husum posthus nu taget af bordet, og er beslutningen i realiteten blot stillet i bero afventende P&T's nye besparelsesudspil (forventet 1. kvartal 1991), eller står lukningen (i løbet af 1. halvår 1991) fortsat ved magt på det hidtidige beslutningsgrundlag?«

Begrundelse

Ministeren har primo december i år besluttet ikke at følge P&T's plan om nedlæggelse af

[Jan Petersen]

ca. 400 posthuse på landsplan. Det står imidlertid ikke klart, hvad dette betyder for de enkelte posthuse, som har været truet af lukning.

Husum posthus (Brønshøj-2 beliggende Frederikssundsvej 282 underlagt postmesteren på Østerbro) skulle således lukkes i løbet af 1. halvår 1992. I dag er der i lokalområdet stor usikkerhed om, hvad der nu skal ske.

Posthuset er beliggende i yderområdet af Københavns Kommune lige midt i bydelen Husum. De nærmeste posthuse er beliggende uden for/på grænsen til bydelen/kommunen: Brønshøj-1 posthus i bydelen Brønshøj, Islev posthus i bydelen Vanløse, Tingbjerg posthus i bydelen Tingbjerg og Mørkhøj posthus i Glad-sakse Kommune.

Nedlægges Husum posthus, vil bydelen, som er på størrelse med en større provinsby (eksempelvis Struer, Maribo eller Kerteminde, ca. 11.000 indbyggere), være uden eget posthus.

I øvrigt bygges meget snart 300 nye boliger samt 12.000 kvadratmeter erhvervslejemål i Husum, og således er befolkningsgrundlaget endog stigende i Husum.

Men allerede i dag bor der flere i bydelen Husum end i bydelen Brønshøj, hvor 2700-hovedpostkontoret (Brønshøj-1) er beliggende.

Den hidtidige begrundelse for at nedlægge Husum posthus har alene relateret sig til netop dette posthus' beliggenhed i forhold til de øvrige Brønshøjposthuse, hvorimod der ikke har været tale om en overordnet vurdering indbefattet Herlev og Rødovre posthuse set i forhold til bl.a. Mørkhøj og Islev posthuse.

Svar (3/1 92):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Med henvisning til mit svar af dags dato på spørgsmål nr. S 314 kan jeg oplyse, at drøftelserne mellem Østerbro postkreds og de lokale interessenter i Husum er stillet i bero indtil videre.

Jeg kan i den forbindelse tilføje, at der på intet tidspunkt har været truffet beslutning om lukning af posthuset, idet en eventuel beslutning herom under alle omstændigheder først ville blive truffet efter gennemførelsen af lokale drøftelser.

Spm. nr. S 317

Til *miljøministeren* (19/12 91) af:

Riishøj (SF):

»Hvilke konklusioner drager ministeren vedrørende Vallø Kommunes overholdelse af tilsynsforpligtelsen over for Stolpehuse Produkthandel på baggrund af Energistyrelsens møde med Vallø Kommune i begyndelsen af december måned 1991?«

Begrundelse

I flere år har der været rejst berettiget tvivl om Vallø Kommunes overholdelse af sin tilsynsforpligtelse over for Stolpehuse Produkthandel. Energistyrelsen har selv rejst åben kritik, og der er vist almindelig enighed om, at denne sag nu bør afklares. På den baggrund blev der holdt et møde med kommunen i begyndelsen af december 1991 med bl.a. besigtigelse af virksomheden.

Gennem spørgsmålet ønskes detaljeret oplyst, hvordan sagen står efter mødet/besigtigelsen.

Svar (27/12 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Indledningsvis er jeg gået ud fra, at der er tale om Miljøstyrelsens og ikke Energistyrelsens møde med Vallø Kommune.

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har udtalt følgende, som jeg kan henholde mig til:

»Ved skrivelse af 20. november 1991 har Miljøstyrelsen udtalt, at styrelsen finder, at Vallø Kommune har tilsidesat sin tilsynsforpligtelse efter miljøbeskyttelsesloven med Stolpehuse Produkthandel. Begrundelsen for styrelsens tilkendegivelse om kommunens varetagelse af sin tilsynsforpligtelse er det forhold, at kommunen gennem hele 1991 har accepteret, at virksomheden i modstrid med vilkårene i godkendelsen ikke har bortfjernet affald fra virksomhedens produktion.

På mødet den 9. december 1991 blev denne kritik af kommunen igen fremsat, og det blev aftalt, at kommunen skulle udføre en række undersøgelser om virksomhedens affaldsproduktion og -bortskaffelse.

Miljøstyrelsen kan i øvrigt oplyse, at Roskilde Amtskommune som følge af den nye be-

[Miljøministeren]

kendtgørelse pr. 1. januar 1992 overtager tilsyns- og godkendelsesbeføjelsen i forhold til Stolpehuse produkthandel.«

Spm. nr. S 318

Til *socialministeren* (19/12 91) af:

Glønborg (KRF):

»Kan ministeren i begyndelsen af januar oplyse, hvor mange tvangsfjernede børn der trods deres eget ønske ikke har fået lov til at holde juleaften sammen med deres egen familie, og hvilke grunde de sociale myndigheder har haft for at nægte børnene dette?«

Svar (20/12 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Socialministeriet indsamler ikke sådanne detailoplysninger om børn, der er anbragt uden for hjemmet.

En besvarelse af spørgsmålet vil derfor forudsætte, at jeg skulle skrive til samtlige landets kommuner med anmodning om, at kommunerne foretager en gennemgang af sagerne om tvangsanbringelse med henblik på at undersøge, om der fra børnenes side er fremsat ønske om at holde jul sammen med familien, om der er meddelt afslag på deres ønske og om begrundelserne for afslaget.

De oplysninger, der kan komme ud af sådan en undersøgelse, mener jeg ikke står rimeligt mål med det merarbejde, man herved ville pålægge kommunerne. Jeg agter derfor ikke at foretage en undersøgelse.

Spm. nr. S 319

Til *forsvarsministeren* (19/12 91) af:

Jens Thoft (SF):

»Idet jeg henviser til spørgsmål 8, alm. del. 1991-92 i Forsvarsudvalget, og ministerens (manglende) svar herpå, skal jeg endnu en gang stille spørgsmålet: Er forsvarschef, general Jon Jyns artikel i Værnskontakt nr. 3, oktober 1991, udtryk for regeringens holdning, og deler ministeren sin forsvarschefs ønske om, at Danmark fungerer som base- og opmarchområde for operationer mod de af Lyng betegnede tilstødende områder?«

Begrundelse

Hver gang man stiller et spørgsmål til den nuværende forsvarsminister, får man i realiteten intet svar. Det er jeg møgtræt af. Derfor benytter jeg denne metode til offentligt at spørge endnu en gang. Baggrunden var en særdeles militaristisk artikel af forsvarschefen, og jeg ville gerne vide, om han tegnede regeringen eller ej. Det bør ministeren tage stilling til. Og en lirum og larum, og katten gør æg om, at ministeren er i de tidlige overvejelser vedrørende en revurdering af Danmarks geomilitære rolle, er altså ikke noget svar. Støtter ministeren sin militaristiske forsvarschef eller ej, det er sagen.

Svar (2/1 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Idet jeg henviser til min tidligere besvarelse af spørgsmål 8, alm. del 1991-92 i Forsvarsudvalget, skal jeg på ny udtale, at regeringen er i de indledende overvejelser vedrørende en revurdering af Danmarks geomilitære rolle som led i gennemførelsen af NATO's nye strategi og forstærkningskoncept.

Som det vil være spørgeren bekendt, er der i medfør af tillæg til aftale af 14. marts 1989 om forswarets ordning 1989-91 nedsat et udvalg vedrørende forswarets udvikling m.v.

Regeringen agter først at afslutte sine overvejelser, når dette udvalgsarbejde er færdiggjort.

Jeg skal endelig oplyse, at forsvarschefens korrekte navn er Jørgen Lyng.

Spm. nr. S 320

Til *miljøministeren* (19/12 91) af:

Lotte Henriksen (S):

»Vil ministeren redegøre for resultatet af forhandlingerne om det ny EF-miljømærke, hvilke kriterier der lægges til grund for retten til mærket, og på hvilken måde Danmark ifølge ministeren skal ratificere aftalen?«

Begrundelse

I Danmark har vi i flere år afventet, at EF skulle færdigforhandle en fælles miljøvarermærkning. Behovet for et dansk miljøvarermærke har været stigende i de sidste år, hvor mange typer produkter markedsføres som

[Lotte Henriksen]

grønne, selv om det blot er emballagen, der ikke længere indeholder pvc.

Forbrugerønsket i Danmark har været at indføre vugge til grav-princippet, således at der ikke kan sættes spørgsmålstegn ved et miljømærket produkts totale påvirkning af miljøet.

Svar (27/12 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

På ministerrådsmøde (miljø) den 12. december 1991 blev der vedtaget en EF-forordning, som er umiddelbart gældende i Danmark, om et fælles EF-miljømærke.

Af forordningen fremgår det, at repræsentanter for medlemsstaterne i fællesskab skal vurdere produkternes miljøbelastning efter vugge til grav-princippet, og at der på baggrund af en sådan analyse af produkternes livscyklus vil blive opstillet produktspecifikke krav, som skal opfyldes, førend man kan tildele miljømærket til enkeltprodukter.

Endvidere fremgår det af forordningen, at de enkelte medlemslande er forpligtet til at etablere en lokal administration af ordningen senest 6 måneder efter vedtagelsen. Denne administration bliver ansvarlig for selve tildelingen af miljømærket samt for at informere om miljømærkeordningen. Det vil sige, at den danske lokaladministration først og fremmest får til opgave at tilse, at de produkter, der ansøger om tildeling af miljømærket, opfylder de produktspecifikke krav, som er fastsat i fællesskab.

Miljøministeren har i kemikalieloven og miljøbeskyttelsesloven de fornødne hjemler til at etablere et sådant administrativt organ.

Spm. nr. S 321

Til *skatteministeren* (19/12 91) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, om han deler Landsskatterettens bemærkninger i afgørelsen af 14. februar 1991 om fiskelossers befordringsfradrag, specielt det anførte om, at domme, der er resultatet af ministerens såkaldte appelbegrænsningsprincip, ikke har samme retskildeværdi som andre domme, der ikke er påvirket af ministerens indgriben?«

Begrundelse

Spørgsmålet er tidligere stillet i Skatteudvalget, hvor ministeren imidlertid har valgt ikke at besvare spørgsmålet. Derfor stilles det nu offentligt i henhold til Folketingets forretningsordens § 20 for at udstille ministerens eventuelt fortsat manglende svar.

Svar (30/12 91):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Som jeg forstår dette spørgsmål såvel som det tilsvarende spørgsmål stillet i Skatteudvalget, mener spørgeren, at Landsskatteretten i sin afgørelse af 14. februar 1991 om en fiskelossers befordringsfradrag er fremkommet med en tilkendegivelse, der kan tolkes som, at afgørelser, som på grund af princippet om appelbegrænsning ikke er blevet anket, ikke har samme retskildeværdi som domme, der er resultatet af en anke.

Jeg formoder, at den bemærkning, spørgeren hentyder til, er følgende:

»Under henvisning til ministerens tilkendegivelse om baggrunden for, at de for Vestre Landsret indbragte sager blev hævet, fandt Landsskatteretten ikke at være afskåret fra at tage nærværende sag op til selvstændig bedømmelse.«

Som anført i besvarelsen af spørgsmålet fra Skatteudvalget var baggrunden for denne bemærkning, at nogle tidligere af Landsskatteretten afsagte kendelser om samme spørgsmål af ministeriet var blevet indbragt for domstolene.

I overensstemmelse med sædvanlig praksis ville den foreliggende sag formentlig være blevet berostillet ved Landsskatteretten, indtil der var afsagt dom i de for Landsretten indbragte sager.

Imidlertid fandt jeg efter en nøjere vurdering, at der ikke var grundlag for at opretholde retssagerne, da spørgsmålet, som disse sager vedrørte, næppe kunne karakteriseres som principielt. På denne baggrund fandt jeg, at princippet om ikke at indbringe tabte afgørelser for højere instans også burde følges i disse sager.

I beslutningen om at hæve de ved landsretten verserende sager lå således en tilkendegivelse om, at man fra ministeriets side ikke længere var uenig i den praksis, Landsskatteretten tidligere havde statueret.

[Skatteministeren]

På denne baggrund fandt Landsskatteretten, at det var berettiget, at den tidligere fulgte – og nu ikke længere anfægtede – praksis også blev fulgt i den verserende sag.

Jeg kan herefter ikke på nogen måde læse Landsskatterettens tilkendegivelse som en generel udtalelse om, at afgørelser, der som følge af appelbegrænsningsprincippet ikke er blevet prøvet ved højere instans, allerede af denne grund skulle kunne tillægges begrænset retskildeværdi.

Spm. nr. S 322

Til *udenrigsministeren* (20/12 91) af:

Erik B. Smith (S):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvilke konsekvenser han drager af den danske stemmeafgivelse til resolution A/46/L31 vedtaget på FN's generalforsamling den 3. december 1991?«

Begrundelse

Udenrigsministerens skrivelse til Folketingets Udenrigsudvalg af 17. december 1991 nævner intet om denne resolution, og da den må have betydning for afvikling af sanktioner i forhold til Sydafrika, finder spørgeren det af betydning, at udenrigsministeren redegør nærmere for retsvirkningerne af resolutionen.

Svar (2/1 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Danmark stemte for den pågældende resolution (om olieembargo mod Sydafrika).

Danmarks stemmeafgivning i FN afspejler til enhver tid den gældende danske politik. I det aktuelle tilfælde var den danske jastemme en refleks af indholdet af køreplanen vedrørende afvikling af sanktionerne mod Sydafrika.

Der er ikke behov for at drage særlige konklusioner af resolutionen i relation til den nu pågående diskussion af ophævelsen af de danske sanktioner. Denne diskussion bør efter min opfattelse dreje sig om den fremtidige politik.

Spm. nr. S 323

Til *arbejdsministeren* (19/12 91) af:

Sonja Mikkelsen (S):

»Vil ministeren i relation til efterlønsordningen oplyse, hvilke regler der gælder for dispensation fra medlemsancienniteten for a-kassemedlemmer, der har haft afbrydelser i medlemskabet, de såkaldte undskyldelige afbrydelser, samt oplyse om omfanget af anvendelsen af denne dispensationsmulighed, herunder hvilke typer af afbrydelser der har udløst dispensationen sat i forhold til, hvor mange der årligt går over på efterløn?«

Begrundelse

Med ændringer af efterlønsordningen som følge af finanslovaftale er medlemsanciennitetskravet fordoblet fra 10 år til 20 år, og det må derfor kunne forventes, at et stigende antal, der ønsker at gå på efterløn, har behov for at søge dispensation.

Svar (8/1 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I forbindelse med skærpelsen i 1980 af anciennitetskravet for at gå på efterløn fra 5 års til 10 års medlemskab blev der i loven indsat en overgangsregel, således at medlemmer, der ved lovforslagets fremsættelse den 6. maj 1980 var fyldt 50 år, tillige kunne opfylde kravet om medlemskab ved (uafbrudt) medlemskab fra 6. maj 1980 til overgangen til efterløn, dog mindst 5 år inden for de sidste 10 år.

Samtidig fik arbejdsdirektøren (nu direktøren for arbejdsløshedsforsikringen) adgang til »undtagelsesvis at bestemme«, at der ved afgørelsen af, om kravet om medlemskab efter denne overgangsregel var opfyldt, kunne ses bort fra afbrydelser i medlemskabet. Denne dispensationsadgang er opretholdt.

Jeg har indhentet en udtalelse om den hidtidige administration af dispensationsadgangen fra Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen og kan herefter oplyse:

Dispensation er normalt kun blevet givet for forholdsvis kortvarige afbrydelser (1-6 måneder), f.eks. hvor et medlem ikke er blevet overflyttet, men ved en misforståelse har meldt sig ud af en kasse og derefter indmeldt sig i en anden kasse.

Der er tillige i enkelte tilfælde givet dispensation til medlemmer, der i forbindelse med særlige omstændigheder er blevet slettet på

[Arbejdsministeren]

grund af kontingentrestance, men hurtigt er blevet optaget på ny.

Der er normalt ikke blevet givet dispensation for afbrydelser, der skyldes svigslettelse, eller for afbrydelser, der f.eks. har været motiveret af ønsket om at spare kontingent.

Direktoratet skønner, at der i perioden fra 1986 højst har været 15 ansøgninger årligt. I de fleste tilfælde har der ikke været hjemmel til at dispensere, fordi medlemskabet var etableret efter 6. maj 1980, og der er derfor kun givet dispensation i meget få tilfælde, formentlig højst 10 i alt.

Tilgangen til efterlønsordningen har i samme periode varieret mellem ca. 17.000 og ca. 20.000 personer pr. år.

Det tilføjes, at der er fastsat regler, hvorefter forsikringsperioder i andre EF-lande og i andre nordiske lande under visse betingelser kan medregnes til opfyldelse af anciennitetskravet. Sådanne forsikringsperioder i udlandet betragtes ikke som afbrydelse af medlemskabet.

Spm. nr. S 324

Til *justitsministeren* (23/12 91) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Vil ministeren begrunde, hvorfor Danmark ikke deltager i arbejdet i Den Europæiske Komité for Standardisering (CEN), hvor den tekniske komité i øjeblikket arbejder med at standardisere fyrværkerilovgivningen i EF?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Notat fredag den 20. december 1991 side 6.

Spørgsmålsstilleren finder det uklogt, at ministeren åbenbart har nedprioriteret dette arbejde. Danmark skal selvfølgelig være med til at påvirke beslutningerne også på dette område. Indførelse af ensartede regler, der bygger på tyske og engelske standarder, som bl.a. tillader knaldfyrværkeri, er fuldkommen uacceptabelt.

Konsekvensen af sådanne regler bliver et stærkt stigende antal fyrværkeriskader, herunder høreskader.

Svar (13/1 92):

Justitsministeren (Engell):

Den Europæiske Komité for Standardisering (CEN), der er en sammenslutning af en række europæiske standardiseringsråd, arbejder for øjeblikket med en teknisk standardisering af fyrværkeri, men ikke med spørgsmålet om gennemførelsen af en ensartet lovgivning i de enkelte lande.

Justitsministeriet har tidligere og senest ved skrivelse af 4. januar 1991 meddelt Dansk Standardiseringsråd, at man ikke på daværende tidspunkt fandt grundlag for at deltage i det nævnte samarbejde. Justitsministeriet havde til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse hos Statens Brandinspektion, der over for Justitsministeriet oplyste, at der kun er en begrænset fabrikation i Danmark af fyrværkeri, at dansk fyrværkerilovgivning alene tillader et begrænset sortiment af fyrværkeri, at der i Norge og Sverige findes detaljerede afprøvnings- og godkendelsesordninger for fyrværkeri, og at Statens Brandinspektion fra disse lande modtager kopier af fortegnelser over godkendt fyrværkeri.

Såfremt der inden for EF tages initiativ til at fastsætte regler for, hvilke former for fyrværkeri der skal kunne købes i de enkelte EF-lande, har det været Justitsministeriets opfattelse, at Danmark aktivt skulle deltage i udformningen af sådanne regler. Det bemærkes hertil, at Den Europæiske Komité for Standardisering (CEN) ikke er en EF-institution.

Under hensyn til, at fyrværkeriloven fra den 1. januar 1992 administreres af Indenrigsministeriet, har Justitsministeriet orienteret Indenrigsministeren om nærværende spørgsmål.

Spm. nr. S 325

Til *justitsministeren* (23/12 91) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren acceptere og godkende, at en udenlandsk borger gifter sig i Danmark med det formål at få sin udenlandske kone til Danmark, hvorefter det danske ægteskab opføres?«

Begrundelse

TV 2 har vist et program »Mælk og Honning«, hvori en tyrkisk borger på bistansthjælp ønskede sin tyrkiske kone og 5 børn til Danmark, nu da han er skilt fra den danske kone, han havde et barn med, og som han hav-

[Pia Kjærsgaard]

de giftet sig med for senere at kunne få sin familie sammenført i Danmark.

Svar (13/1 92):

Justitsministeren (Engell):

Ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af et ægteskab vurderes betingelserne i udlændingelovens § 9.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er det en forudsætning, at de pågældende samlever på fælles bopæl i ægteskab.

Såfremt det senere måtte vise sig, at grundlaget for opnåelse af opholdstilladelse var urigtigt eller ikke længere er til stede, vil den meddelte tilladelse kunne inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Det er dog en forudsætning, at den pågældende ikke lovligt har boet her i landet i mere end de sidste to år med henblik på varigt ophold.

Er en opholdstilladelse opnået ved svig, kan tilladelsen inddrages også efter den nævnte 2-års-frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3.

Afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse og om inddragelse af opholdstilladelse træffes efter udlændingelovens regler af Direktoratet for Udlændinge ud fra en konkret vurdering af forholdene i den enkelte sag.

Spm. nr. S 326

Til *justitsministeren* (23/12 91) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren definere, hvilke retningslinier der benyttes, når det skal vurderes, om en person har begået bigami?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 325.

Svar (13/1 92):

Justitsministeren (Engell):

I medfør af ægteskabslovens § 9 må den, som tidligere har indgået ægteskab eller har været part i et registreret partnerskab, ikke indgå nyt ægteskab, så længe det tidligere ægteskab eller registrerede partnerskab består.

I medfør af straffelovens § 208 er det strafbart at indgå ægteskab eller lade sit partnerskab registrere, hvis man i forvejen er gift eller

er part i et registreret partnerskab. Det er ligeledes strafbart at indgå ægteskab eller registreret partnerskab med en person, der allerede er gift eller er part i et registreret partnerskab, jf. straffelovens § 208, stk. 3.

Spm. nr. S 327

Til *justitsministeren* (23/12 91) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren undersøge, om der har været tale om bigami i forbindelse med den tyrkiske statsborger, der i udsendelsen »Mælk og Honning« fortalte om sin tyrkiske og danske kone?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 325.

Svar (13/1 92):

Justitsministeren (Engell):

Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 325 træffes afgørelsen om, hvorvidt der måtte være grundlag for inddragelse af en udlændings opholdstilladelse, f.eks. fordi denne er opnået ved svig, i 1. instans af Direktoratet for Udlændinge.

Jeg vil drage omsorg for, at Direktoratet for Udlændinge gøres bekendt med spørgsmålet og begrundelsen herfor.

Spm. nr. S 328

Til *justitsministeren* (27/12 91) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren foranledige en undersøgelse af korrektheden af Mustafa Taherians ansøgning om opholdstilladelse med henblik på, om der foreligger en ansøgning, hvis oplysninger bygger på svig?«

Begrundelse

Der henvises til ministerens svar på spørgsmål nr. S 97.

Svar (13/1 92):

Justitsministeren (Engell):

Som nævnt i min besvarelse af spørgsmål nr. S 97 af 25. oktober 1991 har Justitsministeriet

[Justitsministeren]

ingen kompetence vedrørende afgørelsen af, om en udlændings opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7 skal inddrages. Afgørelsen af dette spørgsmål henhører under Direktoratet for Udlændinge med klageadgang til Flygtningenævnet.

I forbindelse med besvarelsen af spørgsmål nr. S 97 har Justitsministeriet sendt spørgsmålet og begrundelsen herfor til Direktoratet for Udlændinge, således at direktoratet som den kompetente myndighed har mulighed for at tage stilling til, hvorvidt der på denne baggrund er grundlag for at tage Mustafa Taherians opholdstilladelse op til fornyet vurdering.

Spm. nr. S 329

Til *socialministeren* (27/12 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke regler der findes for plejehjems administration af plejepatienters lommepenge, samt hvilken dokumentation plejehjemmet skal fremlægge for forbrug af pengene, og hvem der i givet fald kan disponere over midlerne?«

Begrundelse

Der henvises til Ekstra Bladets omtale fredag den 27. december 1991, side 18-19, af en sag fra Gentofte Kommune, hvor et plejehjem tilsyneladende har svindlet med en plejehjemspatientens penge.

Svar (7/1 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Når en person, som modtager pension efter den sociale pensionslovgivning, optages i plejehjem, benyttes pensionen til betaling for plejehjemsopholdet, dog således at der af pensionen udbetales et beløb til pensionistens personlige fornødenheder, jf. bistandslovens § 84. Beløbet til personlige fornødenheder, de såkaldte lommepenge, er en del af den sociale pension, der som udgangspunkt skal udbetales til beboerens disposition og selvstændige administration.

Det er dog således, at kommunalbestyrelsen efter § 36 i lov om social pension har mulighed for at afgøre, på hvilken måde pensionen skal udbetales, hvis kommunalbestyrelsen skønner, at en pensionist ikke kan administrere pensio-

nen. Kommunalbestyrelsen kan i forbindelse med en sådan afgørelse bestemme, at en bestemt person, f.eks. en plejehjemsleder, skal administrere lommepengene. Det forudsættes, at der i forbindelse med administrationen føres regnskab med beløbets anvendelse.

For så vidt angår umyndiges forhold reguleres disse af bestemmelserne i myndighedsloven og værgebekendtgørelsen.

Spm. nr. S 332

Til *trafikministeren* (2/1 92) af:

Glønborg (KRF):

»Vil jernbanefærgeforbindelsen Hirtshals-Kristiansand med tilknyttede norske og danske jernbaner blive opretholdt i både norsk og dansk trafikplanlægning?

Begrundelse

Både DSB og NSB er tilsyneladende inde i seriøse drøftelser om en jernbanefærgerute fra Brevik, og det forekommer usandsynligt, at to jernbanefærgeruter mellem Norge og Danmark kan drives rentabelt.

Svar (9/1 92):

Trafikministeren (Ikast):

Færgeruten Hirtshals-Kristiansand besejles i dag af det private norske rederi Color Line, der ultimo 1990 overtog aktiviteten fra det norske rederi Fred. Olsen.

Rederiet, der bl.a. besejler ruten med en skinneførende færge, indgik i januar 1991 aftale med henholdsvis Norges Statsbaner (NSB), Hjørring Privatbaner og DSB om overførsel af jernbanevogne. DSB's godsdivision har ingen planer om at ændre det nuværende aftalegrundlag, ligesom jeg er bekendt med, at NSB ved flere lejligheder har udtalt, at Hirtshals-Kristiansand-ruten fortsat ønskes benyttet til det internationale jernbanegods, der relaterer sig til Stavanger/Kristiansand-området.

Spm. nr. S 333

Til *trafikministeren* (2/1 92) af:

Glønborg (KRF):

»Hvilke planer har ministeren for gods-transport i Nordjylland, som kan give en fornuftig begrundelse for, at DSB sammen med

[Glønborg]

de norske statsbaner og en privat norsk gods-terminal har skrevet en hensigtserklæring om oprettelse af en jernbanefærgerute mellem Brevik og Ålborg?»

Begrundelse

Ifølge Vendsyssel Tidendes oplysninger den 28. december 1991 har planlægningschefen i DSB's rederidivision, Erik Østergaard, sagt, at hvis ruten bliver til noget, vil DSB enten købe en brugt jernbanefærge eller chartre en, formentlig det sidste. Selv om planlægningschefen over for Vendsyssel Tidende understreger, at der intet er besluttet, tyder udtalelserne på, at der i DSB arbejdes seriøst med tanken.

Svar (9/1 92):

Trafikministeren (Ikast):

DSB har oplyst mig om, at man på norsk initiativ er blevet inviteret til at indgå i et analysearbejde, der skal klarlægge, om der er basis for oprettelse af en jernbanefærgeforbindelse mellem Brevik i Norge og Ålborg. Analysearbejdet sker på grundlag af en intentionsaftale, der er indgået mellem DSB, Norges Statsbaner (NSB) samt Aalborg og Porsgrunn Havnevesen.

Ca. en tredjedel af den samlede im-/eksport i Sydøstnorge relaterer sig til Brevik-området (Grenlandet), hvoraf hovedparten er bulktransporter og palletiseret gods, der i dag afskibes med coastere til kontinentet. En del af dette gods er imidlertid velegnet til jernbanetransport, og blandt industri- og transportvirksomhederne i området er der stærke ønsker om at få etableret et pris- og kvalitetsmæssigt konkurrencedygtigt jernbanetransportalternativ til de eksisterende transportkanaler.

Viser aftaleparternes videre undersøgelser, at en jernbaneforbindelse fra Brevik via Ålborg i tillæg til den videre jernbanetransport udgør et tids- og prismæssigt konkurrencedygtigt alternativ, vil der således være mulighed for at flytte gods fra skib til bane, øge andelen af internationalt gods på bane gennem Jylland og dermed styrke mulighederne for at udvikle bedre godsconceper også over for nordjysk industri samt forbedre jernbanernes konkurrencedygtighed.

Etableres færgeruten Brevik-Aalborg, vil det på sigt ikke kunne udelukkes, at jernbanegods

til/fra Brevik via Ålborg – sammen med transitgods via Hirtshals og Frederikshavn – kan danne grundlag for drift af heltog med udgangspunkt i Ålborg til udvalgte destinationer på kontinentet.

Spm. nr. S 336

Til *miljøministeren* (6/1 92) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren lade udarbejde en grundig analyse over miljøpåvirkningerne – herunder virkningerne for fiskeriet – af at udlægge et lerlag på bunden af Storebælt over den planlagte tunnelboring samt sende denne redegørelse til Folketinget, *inden* der tages endelig stilling til MT-Groups forslag om at udlægge et sådant lerlag?»

Svar (9/1 92):

Miljøministeren (Anne Birgitte Lundholt, fg.):

Udførelse af faste anlæg, opfyldninger og uddybninger på søterritoriet kan kun ske på grundlag af en tilladelse fra Trafikministeriet, der administrerer statens højhedsret over søterritoriet.

Inden der træffes afgørelse i en sag om et anlæg, en opfyldning eller en uddybning, forelægger Trafikministeriet efter normal praksis ansøgningen for en række myndigheder, herunder Fiskeriministeriet eller Fiskerikontrol-len og Miljøministeriet.

Miljøministeriets høringssvar udformes på baggrund af de relevante love m.m., der administreres af Miljøministeriet for havområdet.

I den konkrete sag har Miljøministeriet fået forelagt rapporterne: Storebælt Environmental Programme: Survey on the biotopes at Halsskov Reef, September/October 1991, Cowi/VKI, 1. Draft, December 1991, Storebælt Environmental Programme: Environmental Impact Assessment for Access Channel at Halsskov Reef, Biological Monitoring Programme for the Period 1989–1992 Cowi/VKI, 2. Draft, September 1991 samt A/S Storebæltsforbindelsens kortfattede beskrivelse af det konkrete arbejde og en miljøvurdering bl.a. indeholdende nogle skøn over spildforholdene ved arbejdet.

Miljøministeriet har herefter analyseret miljøpåvirkningerne og konkluderet, at man efter omstændighederne principielt ikke vil udtale

[Miljøministeren]

sig imod den pågældende foranstaltning til sikring af det fortsatte borearbejde, men at det forudsættes, at Miljøstyrelsen og Skov- og Naturstyrelsen medinddrages i fastsættelsen af de nærmere vilkår, der fastsættes for arbejdets udførelse.

Trafikministeriet har ved skrivelse af 3. januar 1992 – på baggrund af de indhentede udtalelser foruden fra Skov- og Naturstyrelsen og Miljøstyrelsen tillige fra Kystinspektoratet, Farvandsvæsenet, Fiskeriinspektøren i Roskilde og Vestsjællands Amtskommune – meddelt principiel tilladelse, og de nærmere vilkår for arbejdets gennemførelse i henseende til sedimenttab, miljøovervågning, tilsyn og afrapportering vil af Storebæltsforbindelsen blive aftalt med Skov- og Naturstyrelsen og Miljøstyrelsen.

I henvendelsen vil der blive taget behørigt hensyn til fiskerierhvervet i det pågældende område under projektets udførelse. Dansk Fiskeriforening har forbeholdt sig ret til erstatning for de gener og permanente skader, arbejdet måtte påføre fiskeriet i Storebæltsområdet.

Jeg finder på denne baggrund ikke behov for udarbejdelse af yderligere analyser over miljøpåvirkningerne, idet den eksisterende viden vil blive inddraget ved fastlæggelsen af vilkårene for arbejdets udførelse.

Jeg vedlægger til orientering et notat udarbejdet af Skov- og Naturstyrelsen og Miljøstyrelsen af 8. januar 1992 om sagen. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 351

Til statsministeren (8/1 92) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil statsministeren oplyse, om regeringen, såfremt Socialdemokratiets nye forslag til skattereform med deraf følgende bruttoskat og reduktion i rentefradraget for ejerboliger vedtages uden om regeringen, da vil betragte dette som et kabinetsspørgsmål og udskrive folketingsvalg?«

Begrundelse

Boligejerne i Danmark har gennem de seneste år været udsat for det ene politiske overgreb efter det andet med katastrofale følger. Vi har oplevet tvangsauktionstal på op imod 20.000 pr. år. På grund af forskellige tiltag ved-

taget gennem diverse boligpakker ser det nu ud til, at huspriserne endelig er ved at stabilisere sig.

Socialdemokratiets skatteudspil, som får opbakning fra SF og delvis fra Det Radikale Venstre, vil medføre en usikkerhed, som igen vil skabe kaos på ejendomsmarkedet. Det er derfor nødvendigt, at regeringen klart markerer, at såfremt et sådant forslag skulle blive vedtaget uden om regeringen, vil konsekvensen heraf blive et folketingsvalg, hvor vælgerne får lejlighed til – gennem stemmesedlerne – at give udtryk for deres mening.

Svar (10/9 92):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg anser det for ganske udelukket, at det pågældende forslag skulle blive vedtaget i Folketinget.

Må jeg i øvrigt minde om, at regeringen i kommissoriet for udvalget om personbeskatningen har fastlagt, at udvalgets modeller bl.a. skal opfylde det formål, at der ikke må ske forringelser af boligejernes samlede skattemæssige situation.

Skulle vi nu ikke give udvalget lidt arbejdsro.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 318
(1990–91, 2. samling)

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Fra indenrigsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Niels Højland (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1990–91, 2. samling, forhandlingerne sp. 3561, var sålydende:

Til indenrigsministeren (8/3 91) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren oplyse, om Videbæk Kommunes byrådsbeslutning af 13. november 1990, der gør forskel på byboere og landboere med hensyn til renovationsafhentning og -afgifter, er i overensstemmelse med den kommunale lighedsgrundsætning?«

Supplerende svar (8/1 92):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

I fortsættelse af min foreløbige besvarelse af 13. marts 1991 af spørgsmål nr. S 318 skal jeg herved meddele, at jeg kan henholde mig til den udtalelse om Videbæk Kommunes byrådsbeslutning af 13. november 1990 vedrørende renovationsafhæntning og renovationsafgifter, som tilsynsrådet for Ringkøbing Amt ved skrivelse af 13. december 1991 i anledning af Ders spørgsmål har afgivet direkte til Dem.

Det fremgår af tilsynsrådets skrivelse af 13. december 1991, at Videbæk Kommune efter tilsynsrådets opfattelse ikke har været berettiget til at opkræve forskellige affaldsbortskaffelsesgebyrer for byboere og landboere. Imidlertid har Videbæk Byråd i forbindelse med budgetvedtagelsen for 1992 vedtaget at ophøre med differentieringen for så vidt angår affaldsbortskaffelsesgebyrer, hvorfor tilsynsrådet ikke finder anledning til at foretage sig yderligere i sagen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 162:

Forslag til lov om ændring af lov om medlemskab af folkekirken, kirkelig betjening og sognebåndsløsning.

Af Inger Stilling Pedersen (KRF) m.fl.
(Fremsat 13/12 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kirkeministeren (Torben Rechendorff):

Det foreliggende lovforslag fra Kristeligt Folkeparti er et forslag til ændring af medlemskabsloven. Jeg vil gerne minde om, at Folketinget vedtog loven den 24. maj i fjor, og jeg vil også gerne minde om, at loven trådte i kraft for 15 dage siden. Det siger jeg, fordi det foreliggende lovforslag jo kunne udlægges på den måde, at nogle af de forudsætninger, som lå til grund for Folketingets behandling og vedtagelse af loven, afgørende er ændret på de måneder, der er forløbet siden vedtagelsen. Jeg minder også om, at Kristeligt Folkeparti stemte for loven.

Jeg mener ikke, at forudsætningerne på nogen måde er ændret, og jeg mener, at det, som lovforslaget drejer sig om, blev udførligt drøftet i forbindelse med lovbehandlingen i foråret.

Det drejer sig om to ting. Det drejer sig dels om, at grænsen for, hvornår unge skal give samtykke, hvis forældrene ønsker dem udmeldt af folkekirken, skal hæves fra de gældende 15 år til 18 år, hvis der er tale om unge mennesker, som ikke er konfirmeret. Det drejer sig dernæst om, at 15-års-grænsen skal afskaffes for unge mennesker, der er konfirmeret. Jeg forstår det sådan, at Kristeligt Folkeparti finder det urimeligt, at indehaveren af forældremyndigheden kan udmelde et 14-årigt konfirmeret barn uden barnets eget samtykke. Ræsonnementet er – stadig hvis jeg forstår det – at når man ved konfirmationen personligt har bekræftet sit medlemskab af folkekirken, så bør den unge også selv i enighed med forældrene beslutte, om medlemskabet skal ophøre.

Men når lovforslaget på den ene side vil skærpe aldersgrænsen for krav om samtykke fra 15 til 18 år, hvis den unge ikke er konfirmeret, men på den anden side vil ophæve 15-årsgrænsen for konfirmerede, så indfører man, synes jeg, en skelnen mellem konfirmerede og ukonfirmerede unge, som jeg finder uhensigtsmæssig. Hvis de unge mennesker er døbt, er de jo formelt ligestillede, og det mener jeg er vigtigt at holde fast ved.

Til forslaget om at ophæve aldersgrænsen for krav om samtykke fra konfirmerede vil jeg i øvrigt først og fremmest sige, at det spørgsmål, så vidt jeg kan se, er af yderst ringe praktisk betydning. Det er jo sådan, at forældre skal give deres samtykke til, at et barn bliver konfirmeret. Et barn, der er døbt, men som f.eks. som 6-årig meldes ud af folkekirken sammen med forældrene, kan ikke melde sig ind ved at lade sig konfirmere uden forældrenes samtykke.

Muligheden for en konflikt mellem barn og forældre om udmeldelse findes således kun i tiden mellem konfirmationen og barnets 15-års fødselsdag. Det må alene af den grund antages, at sådan nogle konflikter vil forekomme yderst sjældent. Jeg har prøvet at udregne det i promiller, men jeg er stoppet op igen. Vi råder ganske enkelt i Kirkeministeriet ikke over så mange decimaler. Forskellen mellem grænsen på 15 år og lovforslagets formulering om min-